

Lord Lister

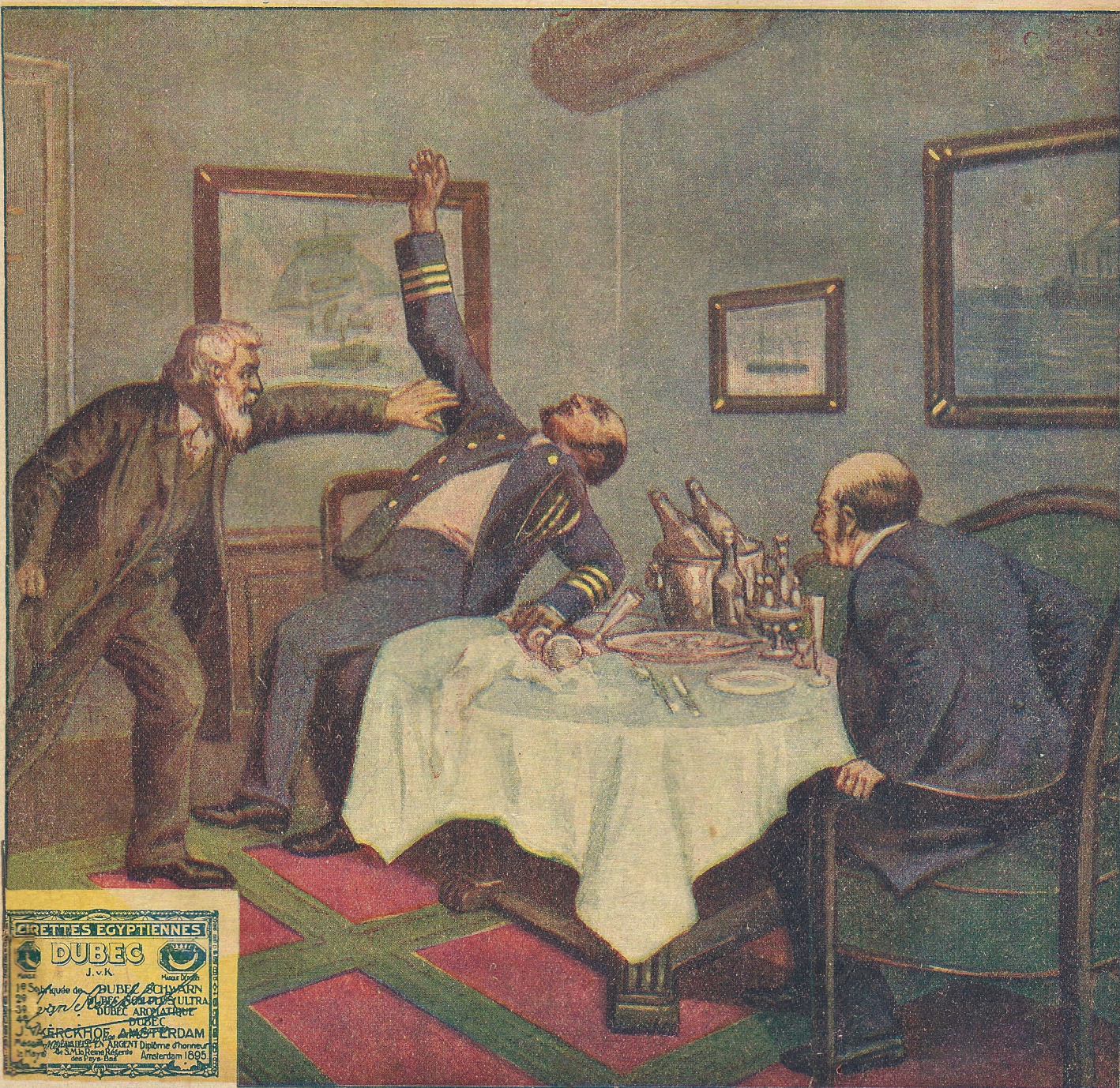
genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 567

De Motorboot „Dolfijn”.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
J.V.K.
18 Soit laque de **DUBEC ROYAL**
20 **DUBEC ROYAL**
22 **DUBEC ROYAL**
24 **DUBEC ROYAL**
26 **DUBEC ROYAL**
28 **DUBEC ROYAL**
30 **DUBEC ROYAL**
32 **DUBEC ROYAL**
34 **DUBEC ROYAL**
36 **DUBEC ROYAL**
38 **DUBEC ROYAL**
40 **DUBEC ROYAL**
42 **DUBEC ROYAL**
44 **DUBEC ROYAL**
46 **DUBEC ROYAL**
48 **DUBEC ROYAL**
50 **DUBEC ROYAL**
52 **DUBEC ROYAL**
54 **DUBEC ROYAL**
56 **DUBEC ROYAL**
58 **DUBEC ROYAL**
60 **DUBEC ROYAL**
62 **DUBEC ROYAL**
64 **DUBEC ROYAL**
66 **DUBEC ROYAL**
68 **DUBEC ROYAL**
70 **DUBEC ROYAL**
72 **DUBEC ROYAL**
74 **DUBEC ROYAL**
76 **DUBEC ROYAL**
78 **DUBEC ROYAL**
80 **DUBEC ROYAL**
82 **DUBEC ROYAL**
84 **DUBEC ROYAL**
86 **DUBEC ROYAL**
88 **DUBEC ROYAL**
90 **DUBEC ROYAL**
92 **DUBEC ROYAL**
94 **DUBEC ROYAL**
96 **DUBEC ROYAL**
98 **DUBEC ROYAL**
100 **DUBEC ROYAL**
J. VERCKHOE AMSTERDAM
N° 15 Nieuwe Kade
Amsterdam 1895

NIEUWE SERIE.

DE MOTORBOOT „DOLFIJN”.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

**Geheimzinnige
voorbereidingen.**

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

„Bristol, 31 Augustus 1924. (Bijzonder telegram van onzen X-correspondent.)

Het bericht omtrent het vergaan van de vrachtboot „Matchless” van de reedersfirma Spotson en Zoon te Londen, die, met zijden stoffen geladen, een waarde van meer dan 50,000 pond sterling vertegenwoordigde en op weg van Marseille naar Newport, door het noodweer van den 26en op de klippen van Cardiff strandde en met man en lading verging, wordt helaas bevestigd.

Kapitein en stuurman konden zich alleen in een kleine boot redden, werden door de Hollandsche stoomboot „Jan Steen” opgenomen en kwamen zoo juist te Bristol binnen. Het verlies der firma moet zeer aanzienlijk zijn, daar slechts een gedeelte der kostbare lading verzekerd was.”

De stem, die bovenstaand krantenbericht uit de Times had voorgelezen zweeg en de eigenaar van die stem, welke tusschen haakjes een zeer melodieuze en sonoor klinkende mannen-

Raffles 567.

stem was, keek zijn kamergenoot, voor wien hij die moeite genomen had, ernstig aan.

Die kamergenoot vertoonde een groot contrast met den lezer. Beiden waren ontegenzeggelijk gentlemen, maar was de lezer lang, slank en donker van uiterlijk, de toehoorder daarentegen was eer iets beneden de middelmatige lengte dan daar boven, had eenige neiging tot corpulentie en had blond, ietwat krullend haar.

De oogen van den lezer, koele grijze oogen, die de eigenschap hadden als het ware door iemand heen te lezen, staarden nadenkend in het gelaat van den ander, die hem met zijn groote blauwe oogen, welke soms ondeugend als van een kind konden schitteren, aanzagen.

Zonder dat er één woord viel, was het duidelijk, dat de blonde kleine aan den slanken wilde vragen wat voor bijzonders deze in het zoo juist voorgelezen krantenbericht vond.

Daar hij echter geen antwoord ontving en de koele, grijze oogen bleven staren, zei hij eindelijk:

„Ik zie niet in Edward, dat er iets bijzonders in dat berichtje is gelegen. Zooals je je zult herinneren was het den 26sten stormachtig en

toen de wind bedaarde viel er een tamelijk dichte nevel. Met zulk weer zou het niet voor de eerste maal zijn, dat een schip op de rotsen van Cardiff te pletter sloeg en met man en muis verging."

„En toch is dit wel iets bizonders, Charly," zei de slanke, donkere man op een rustigen, zekeren toon, die elke tegenspraak uitsloot. „Niet zoozeer in het vergaan als wel... drommels het is eigenlijk te schurkachtig om waar te kunnen zijn."

Bij het hooren van deze laatste woorden richtte de kleine blonde zich met een ruk van zijn stoel om en keek den spreker aan op een wijze, die geen twijfel overliet aan zijn schrik.

„Een misdaad, Edward?" vroeg hij op verontrusten toon.

„Ja zeker," antwoordde de aldus aangesprokene, „maar om je dat te verklaren moet ik beslag leggen op een paar kwartiertjes van je tijd. Kan dat?"

De ander wierp den penhouder, waarmede hij in een dik register had zitten schrijven neer, verliet de lessenaar, waaraan hij gezeten had en liet zich in een gemakkelijken stoel zakken, welke tegenover net zoo'n stoel stond, waarin zijn kamergenoot was gezeten.

Een rooktafeltje, waarop sigaren, sigaretten en tabak stonden, bevond zich tusschen het tweetal in en nadat beiden een sigaret hadden opgestoken, stak de slanke, donkere gentleman met zijn verhaal van wal.

„Toen je me van ochtend vroeg, waar ik zoo'n tijd geweest was, Charly," aldus ving hij aan, „antwoordde ik je, dat ik je dat zoo spoedig mogelijk zou vertellen, maar dat ik eerst eenige werkzaamheden moest afdoen, welke geen uitstel konden dulden. Dit zei ik omdat het verhaal van mijn afwezigheid nog al van langen adem is.

„Eigenlijk moest ik daar nu mee beginnen, maar dat zou de historie nog langer maken. Om het in een paar woorden te zeggen: Ik heb mij een drietal weken, met slechts een kleine onderbreking, opgehouden op het eiland Alderney, je weet wel, een van de Engelsche Kanaaleilanden.

„Wat ik daar gedaan heb, behoeft thans voor jou geen geheim meer te zijn, maar ik kan het helaas nog niet vertellen, daar het me te lang zou ophouden. Maar je komt het binnenkort zeker te weten, want als ik me niet vergis, zullen we binnen niet al te langen tijd gaan gebruik maken van datgene wat ik op dat eiland heb uitgespookt."

„Dat klinkt een tikje geheimzinnig, Edward," zei de blonde, die als Charly werd aangesproken.

„Het klinkt niet alleen zoo, maar ik verbeeld me dat het ook zoo is," zei de ander, terwijl hij met een zwaai van zijn arm handig de asch

van zijn sigaret in den ledigen kouden haard, (want het was een warme zomerdag,) wierp.

„Maar, zooals gezegd, kom ik daar later op terug. Eerst mijn verhaal betreffende het zoo juist voorgelezen krantenbericht.

„Ik bracht dan drie weken door op Alderney met slechts een korte onderbreking. Die onderbreking was noodzakelijk, omdat ik mij naar Bristol moest begeven, waar ik een conferentie had met een electro-technisch ingenieur.

„Ik ging er heen met onze „Zeemeeuw" en Henderson stond als gewoonlijk aan het roer. Hij nam hetzelfde waar als ik. Tusschen de Scilly-eilanden en Lundy-Island, hetgeen de gewone route is voor vrachtschepen, koerste een tamelijk groot stoomschip heen en weer.

„Dat was op zich zelf al iets vreemds, maar het werd nog vreemder, toen ik bij mijn terugkeer een dag later dat schip weer zag, nog steeds bezig met op dezelfde route te kruisen. Het is zeer waarschijnlijk, dat men ons in de „Zeemeeuw", die zooals je weet groenachtig grijs geschilderd is en dus op eenigen afstand haast niet te onderscheiden valt van de zee, niet opgemerkt heeft. Ik daarentegen heb het schip goed gezien en van wege het eigenaardige gedrag van den kapitein, om daar maar steeds heen en weer te varen, nam ik het nauwkeurig door mijn kijker waar. Met mijn sterkste telescoop kon ik duidelijk den naam van het schip op den voorstevan lezen. Het was de Matchless."

De verteller zweeg even en keek zijn kamergenoot aan.

Deze wachtte geduldig tot de ander zou voortgaan en stak intusschen een versche sigaret op.

„Ik zie, Charly, dat je nog niet inziet, wat ik bedoel," ging hij voort, „daarom zal ik het je maar in ronde woorden zeggen: Het wil mij voorkomen, of beter gezegd, ik heb de innige overtuiging, dat dat schip, of liever de kapitein van dat schip op het slechte weer heeft gewacht, om kans te loopen, dat zijn schip schipbreuk zou lijden."

„Hè? Wat vertel je me nou?" kon de kleine blonde niet nalaten te roepen. „Wachten op een kans om schipbreuk te lijden? Dat gaat me boven m'n pet!"

„Zoo? Gaat je dat boven je pet, m'n jongen. Dat spijt me, want ik had je intellect hooger geschat."

„Dank je! Nog iets? Geneer je niet," zei de blonde op een toon alsof hij op het punt stond boos te worden.

„Nu Charly, wordt maar niet kwaad," ging de slanke man met de grijze oogen voort, „daarvoor heb je geen reden, want wat ik zeg is de waarheid en niets dan de waarheid. Heb je wel eens de uitdrukking gehoord: Een schip wegbrengen?"

De ander schudde heftig het hoofd. „Nooit van gehoord,“ zei hij.

„Dan moet ik tot m'n spijt zeggen, dat je de kranten niet goed leest,“ ging de verteller voort, „want het heeft verschillende malen in de krant gestaan, al moet ik er direct aan toevoegen, dat het geen betrekking had op gebeurtenissen uit ons land. Dat mooie nieuws, wat ik bedoel, kwam uit Holland.

„Ofschoon het Hollandsche volk over het algemeen goed neutraal is gebleven gedurende den oorlog, was er toch een categorie Hollanders, die niet konden nalaten van de omstandigheden te profiteeren en hun beurs te speken door smokkelen en dergelijke bezigheden meer. Een van deze bezigheden was het wegbrengen van schepen. Dat was een bijzonder lucratief baantje, maar zoo intens gemeen en gewetenloos, dat ik oprecht blij ben, dat Engelsche zeelieden zich daaraan nimmer hebben schuldig gemaakt. Ten minste... tot voor kort geleden, want ik geloof, dat die misdaad nu geschied is. Maar laat ik m'n verhaal niet vooruitloopen.

„Dat wegbrengen van schepen dan bestond hierin, dat men een oude, slechte, bijna waardelooze schuit tegen een veel te hoog bedrag verzekerde, er dan mee uitvoer en zonder schip terugkwam met de boodschap, dat het even buiten de kust door de Duitschers was getorpedeerd of op een mijn gestooten, maar in ieder geval gezonken en dus verloren. Asjeblijft de verzekeringsscenten! Begrepen?“

„Dat is verd... gemeen!“ liet de ander zich ontvallen. „Neem me niet kwalijk, dat ik vloek, maar dat kwam van zelf. Het is haast niet te gelooven.“

„Toch is het zoo,“ zei de slanke, „het is niet eens, maar verscheidene malen gebeurd en zooals het met de meeste misdaden gaat, is het ten slotte uitgekomen. De Hollandsche kranten hebben er in de jaren 1920 en '21 vol van gestaan en verschillende berichten zijn daarvan door onze Engelsche pers overgenomen. Vandaar mijn teleurstelling over je intellect. Je hadt die berichten óók moeten zien.“

„Je hebt gelijk, Edward,“ bekende de kleine, „ik had het ook behooren te zien, maar ik heb het dikwijls al zoo druk met onze eigen berichten, dat de rest er wel eens bij inschiet.“

„Dat weet ik wel m'n jongen,“ zei de ander met een lachje, „het was dan ook maar gekheid. Maar om op ons apropos terug te komen.

„De kapitein van de Matchless heeft naar mijn overtuiging zijn schip eenvoudig weggebracht. Misschien niet zoozeer om zijn schip, ofschoon dat natuurlijk ook wel geen nieuwe schuit zal zijn geweest, maar meer om de lading. Ik denk dat de stuurman ook in het complot is.“

„Waarom denk je dat?“ vroeg de blonde.

„Maar Charly! Komt het je dan niet won-

derlijk voor, dat het schip met man en muis en de kostbare lading vergaan is en dat alleen de kapitein en stuurman zich hebben gered?“

„Juist deze twee zijn immers verplicht, tot het laatste toe op het zinkende schip te blijven, om bij de paniek zooveel mogelijk de orde te bewaren. Juist zij behouden bij een schipbreuk zelden het leven. Wanneer echter een schip op de klippen strandt, zooals hier het geval is, dan volgt het vergaan zóó spoedig, dat juist voor deze eerste officieren redding onmogelijk is — — —“

Charly luisterde aandachtig en zei, toen de ander bleef zwijgen:

„Tenzij — — spreek! — — Wat bedoel je?“

„Welnu, tenzij zij het vergaan vooruit wisten, alles in het geheim hadden voorbereid en zich nog bijtijds konden redden!“

„Drommels, Edward! Je kon wel eens gelijk hebben!“ viel de kleine blonde uit. „Dat zou dan een vreeselijke misdaad zijn —!“

„Een reusachtige moord!“ viel de ander hem in de rede. „Dat is ook mijn meening. Buitendien komt het mij verdacht voor, dat de heeren reeders het zoo dadelijk aan de groote klok hangen, dat zij niet voor het geheele bedrag zouden verzekerd zijn.

„Het oogmerk om iedere verdenking, als zou het met het stranden van den „Matchless“ geen zuiver spel zijn, den kop in te drukken, ligt zóó voor de hand, dat juist deze bijzondere voorzorg er aanleiding toe geeft om argwaan te koesteren!“

„Zoo'n gemeene gauwdievenbende!“ riep de kleine blonde verontwaardigd uit. „Doch wie kan dat bewijzen, nu scheepsvolk en lading op den bodem der zee rusten?“

„Ik, of wanneer je het verkiest, wij, beste Charly,“ zei de ander ernstig en op energieke toon, terwijl hij het bericht uit de „Times“ knipte en zorgvuldig in zijn portefeuille legde. „Ik denk namelijk, dat wij ons dit geval ter harte zullen nemen en zien wat er aan te doen is! Doe je mee?“

„Nu of ik!“ riep de blonde uit. „Met hart en ziel! Doch het is bijna niet te gelooven, dat er zulke schurken in ons geliefd Engeland bestaan, wien een aantal menschenlevens nog geen penny waard zijn.“

„Je hebt gelijk, Charly! Het zijn gelukkig uitzonderingen. Zulke schurken echter onschadelijk te maken, dat is juist mijn levensdoel!“

Hij, die het laatst gesproken had, strekte onwillekeurig de rechterhand uit, die door zijn kleinen, blonden kamergenoot hartelijk werd gedrukt.

Zoo stonden zij eenige oogenblikken hand in hand, als een standbeeld, dat bijna aan het Goethe en Schiller standbeeld te Weimar deed denken. Het was alsof die twee mannen, evenals de zoo juist genoemde dichters, schoon-

heid en waarheid aan de wereld wilden brengen.

In zekeren zin was dat ook zoo en omdat te kunnen verklaren, moeten wij wat dieper ingaan op het leven, dat deze twee mannen leidden.

Het schijnt een vreemd begin als wij zeggen, dat het tweetal, volgens het oordeel van verschillende lieden, o. w. de voornaamste politie-beambten, eigenlijk in de gevangenis thuis hoorde.

Zoals het vaak in de wereld geschiedt, werd hun werk en hunne daden miskend.

Te verwonderen was dat niet, want voor den oppervlakkigen beschouwer was hetgeen die twee deden, geheel in tegenspraak met de wet.

De lange, slanke man met het donkere uiterlijk en de levendige staalgrijze oogen was namelijk niemand anders dan de beruchte Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles, nu reeds jaren achtereen angst en schrik verspreidde in de gelederen van de rijke nietsnutters en schurken, die zich ten koste van hun evenmensen verrijken en schatten op schatten stapelen, zonder er ooit één cent voor een liefdadig doel van uit te geven.

Raffles kon dit niet aanzien en maakte van zijn aangeboren handigheid gebruik, om deze lieden nu en dan, zooals hij het noemde, de huig te lichten. Hij bedoelde met dit woord, dat een geliefkoosde uitdrukking van hem was, dat hij den een of anderen rijkaard een bezoek ging brengen, liefst in het holst van den nacht, om met verbluffend gemak diens brandkast te openen en daar zooveel aan contanten uit te nemen, als hij meende dat met den rijkdom van den bestolene overeenkwam.

Dat geld behield hij niet voor zich zelf. Hij gaf dat onmiddellijk weer weg en wel aan het een of ander gesticht of hospitaal of een andere inrichting, welke afhankelijk was van de openbare liefdadigheid.

Hij deed dit onder een anderen naam, gewoonlijk onder dien van Lord William Aberdeen, die te Londen bekend stond als een aristocratisch, filantropisch en ietwat zonderling aangelegd man, wiens grootste liefhebberij bestond in het wegschenken van groote sommen voor liefdadige doeleinden.

Geheel Londen kende den lord als zeer rijk, maar een ieder had eigenlijk moeten begrijpen, dat het op deze wijze wegschenken van belangrijke geldsommen het grootste fortuin had moeten uitputten. Niemand kwam echter ooit op de gedachte, dat Lord Edward Lister dezelfde persoon was als deze aristocraat en als iemand het in zijn hoofd zou gekregen hebben deze veronderstelling in het openbaar te uiten, dan zou men hem algemeen voor onwijs hebben aangezien.

Voor zijn liefdadige neigingen gebruikte Lord Aberdeen als secretaris een jongen man,

Charles Brand geheeten, en het is deze, dien wij zooeven met den Lord in gesprek hebben aangetroffen.

Nu men dit alles weet, zal het niemand meer verwonderen, dat Raffles, zooals hij zich bij voorkeur noemde, ofschoon zijn vriend hem altijd bij zijn waren voornaam: Edward aansprak, wij zeggen, zal het niemand meer verwonderen, dat Raffles zich deze kwestie met de Matchless wilde aantrekken. Dit strookte volkomen met zijn gevoelens. Want Raffles duldde geen onrechtvaardigheid op welk gebied ook. Dit had dan ook tot oorzaak, dat de politie, die hem in sommige gevallen bestreed, vaak krachtig door hem werd geholpen en wel in zulke gevallen, waarbij hij het noodig oordeelde dat de sterke hand der justitie ingreep. Hij had denkbeelden en idealen, welke hem er toe hadden gebracht een menschenleven als iets heiligs te beschouwen. Nimmer zou hij zich aan zijn evenmensch vergripen. Zelfs wanneer zijn arbeid hem in aanraking bracht met een moordenaar, dan nog zou hij nimmer zijn eigen rechter zijn en als de man niet zijn leven op natuurlijke wijze gedurende de achtervolging verloor, dan leverde hij hem uit aan de politie.

Dat wist dit lichaam maar al te goed en het had dan ook het twijfelachtige voorrecht dezen onnavolgbaren, handigen man tot vriend, maar tot vijand tevens te hebben.

Ofschoon de lezer het thans begrijpelijk zal vinden, dat het snoode misdrijf van de Matchless iets was, dat Raffles wilde wreken, zal misschien menigeen er zich over verwonderen, dat hij zich niet direct op anonyme wijze tot de politie wendde, waar men daar ongetwijfeld beter geoutilleerd zou zijn om een dergelijk misdrijf te achterhalen, dan één man, al was die ook nog zoo handig.

Dit echter is een misvatting. Alleen zij, die geregeld de avonturen lezen van den gentleman-inbreker, die wegens zijn onvindbaarheid van de politie den bijnaam van den Grooten Onbekende had gekregen, kunnen weten, dat er niemand op de wereld bestaat, die in handigheid en kunde kan worden vergeleken bij Lord Edward Lister.

Om dit in het kort duidelijk te maken willen wij het volgende even memoreeren.

Lord Edward Lister woonde met zijn secretaris en vriend Charles Brand in een mooi, niet al te groot huis te Londen en wel in Hampstead Heath onder den naam van Lord William Aberdeen in welke kwaliteit hij o. a. vice-president was van de Windsor Club in Oxfordstreet, de beroemde club, waarvan niemand minder dan de hertog van Mount Batten, de neef des konings, voorzitter was.

Deze pair van Engeland had er weinig vermoeden van dat zijn plaatsvervanger de geniale meesterdief was, die nu en dan geheel Londen in rep en roer bracht.

Het huis van Lord Aberdeen lag in een grooten tuin, aan welks einde een groot tuinhuis stond, onder den vloer waarvan zich een geheime toegang bevond naar een uitgestrekt onderaardsch laboratorium, waar de lord naar hartelust kon experimenteeren en proeven nemen. Want hij was chemicus, electrotechnisch en werktuigkundig ingenieur, hij was een bekwaam chirurg, had een aantal uitvindingen gedaan en vele uitvindingen van anderen vervolmaakt. Hij bezat zoowel renpaarden als automobielen, een prachtige motorboot, waarvan wij hem zooeven hebben hooren spreken en welke de „Zeemeeuw“ genaamd was. Ook had hij een duikboot en ten slotte een vliegmaschine, welke beide laatste vervoermiddelen geheel door hem zelf waren uitgevonden en samengesteld. Het voornaamste was daarvan de electriche beweegkracht, welke werd geproduceerd door een geheimzinnigen motor, waarvan geen tweede in de wereld bestond en die genoemde voertuigen een fabelachtige snelheid kon verleenen.

Er was nog meer, maar het zou ons te ver voeren om alles op te noemen. Genoeg zij het te vermelden, dat, hetgeen den lezer nu begrijpelijk zal voorkomen, al deze toestellen en machines den lord in staat stelden, zich op ongelooflijk snelle wijze te verplaatsen, waardoor hij dan ook met behulp van zijn vriend Brand in staat was tot dingen, waartoe men één man niet in staat zou hebben geacht.

Evenwel dwingt de waarheid ons daaraan toe te voegen, dat de lord kon rekenen op de hulp van nog een man en wel van zijn chauffeur Henderson, een soort Maciste met spieren en vuisten van staal en een hart van goud, dat alleen voor zijn meester klopte. Deze man was de onafscheidelijke metgezel van den lord en had hem ook vergezeld naar het eiland Alderney, waarover wij hem in de eerste regels van dit verhaal hebben hooren spreken.

Wat zij daar hebben gedaan, zal spoedig blijken.

Intusschen was Charles Brand weer naar zijn lessenaar gegaan, om daar zijn werkzaamheden, welk bestonden in het arrangeeren en registreeren van allerlei wetenswaardigheden en andere informaties omtrent personen en zaken, welke zijn meester en vriend gedurende zijn arbeid vaak raadpleegde, voort te zetten.

Raffles was de kamer uitgegaan, zonder te zeggen wat hij ging doen.

Het bleef eenigen tijd stil in het studeervertrek. Brand werkte ijverig door en alleen het krassen van zijn pen over het papier verbrak de stilte.

Het was zoo stil in huis, dat men er aan kon twifelen of daar iemand aanwezig was, maar dit was toch wél het geval, want in lager gelegen regionen was de oude getrouwe kamerdienaar van zijn Lordschap, Gaston, bezig het zil-

ver te poetsen, een bezigheid, die hij vergezeld deed gaan met het fluiten van een deuntje dat echter niet door de gesloten deuren heendrong, terwijl boven op de tweede verdieping, waar de slaapkamers gelegen waren, Raffles bezig was met iets, dat in het leven van een doorsneemensch nimmer, maar in zijn avontuurlijk bestaan bijna dagelijks voorkwam.

Hij was bezig zich te vermommen.

De vermommings van Raffles waren iets aparts. Men moet hierbij niet denken aan het werken met pruiken en baarden en schminck, zooals de tooneelspelers dat doen, neen, Raffles had andere hulpmiddelen tot zijn beschikking.

Gewoonlijk maakte hij van valsche haren niet eens gebruik, daar zijn zelf uitgevonden en samengestelde kleurwatertjes hem in staat stelden zijn gelaat en voorkomen een zoo algeheele verandering te doen ondergaan, dat niemand, zelfs de mannen, met wie hij dagelijks verkeerde, hem zouden hebben herkend.

Zijn glad, strak vel kon hij veranderen in een gerimpelde, tanige huid vol met plooien en groeven. Den vorm van neus en kin veranderde hij door onderhuidsche parafine-inspuitingen, evenals de kleur zijner oogen door indruppeling.

Hij was als een moderne Protheus, die alle vormen en gedaanten kon aannemen en men was er nimmer zeker van of hij zich in zijn ware gedaante vertoonde.

Raffles was zich dus aan het vermommen. Hij deed dat handig en snel, zooals dat alleen iemand kan, die het vaak doet en er veel routine in heeft.

Binnen enkele minuten was hij gereed met een gedaanteverandering, zóó onbegrijpelijk af, zóó stoutmoedig en toch zóó geslaagd, dat men hem nimmer zou hebben herkend.

Om de proef op de som te nemen, daalde hij snel de trappen af en begaf zich naar de deur van de studeerkamer.

Brand, die ijverig zat te werken, keek niet op toen er geklopt werd en riep als werktuigelijk: „binnen.“

Hij veronderstelde dat het Gaston was, maar toen hij niets hoorde, keek hij op en... schrok.

Met een linksche buiging stond een sjofel gekleed man op den drempel, die verlegen een ouderwetschen cylinder gladstreek, wat deze zeer noodig had, want hij was ruig als het steil overeind staande vel van een zwarten kater.

Over zijn verkreukten ouderwetschen kraag hingen lange, grijze krullen, en zijn vermagerd gelaat wekte onmiddellijk zóóveel medelijden op, dat men zich gedrongen gevoelde hem spoedig iets te eten te geven, om hem nog op het laatste oogenblik van den hongerdood te redden. De versleten overjas was blijkbaar af-

komstig van een uitdrager en hing hem slap om zijn magere leden.

Brand sprong op.

„Wat wenscht gij? Hoe komt gij hier, Sir? Dat is een groote brutaliteit! Men schelt toch eerst aan!“ riep hij uit.

Doch het medelijden kreeg op Charly's goed hart de overhand. Hij tastte in zijn vestzak en gaf den armen bedelaar — want daarvoor zag hij den mageren man aan — een shilling.

„Hier, neem dat, oude heer en sluit de deur!“

De oude bekeek het geldstuk verbluft en bijna ontroerd.

Plotseling echter begon hij zóó hartelijk en op zóó bekende wijze te lachen, dat Brand op zijn beurt verbaasd opkeek.

„Wat — jij — Edward?“ riep hij uit. „Ik heb je toch reeds in verschillende vermommingen gezien! Doch nooit in mijn leven had ik je in

deze kleeding herkend! — Dat is je fijnste vermomming — totaal onherkenbaar!“

Lord Lister drukte den kalen cylinder op zijn schilderachtige, grijze krullen en zei:

„Laat ik mij aan je voorstellen, Charly: Mr. Grandison, werktuigkundige en electrotechnisch ingenieur, uitvinder, medelid der Technische Academie van Arizona, correspondent van verscheidene geleerde genootschappen, op weg naar de reedersfirma Spotson en Zoon, om deze zijn hulp aan te bieden in de betreurenswaardige stranding van de „Matchless“.

Lord Lister nam beleefd zijn versleten cylinder af, boog met goed gespeelde deftigheid en verdween.

Brand stak lachend een pijp op en wachtte in een uitstekend humeur de dingen af, die volgens de mededeelingen van zijn vriend zouden volgen.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De slag van een grijsaard.

Op de kantoren der groote reederijfirma Spotson en Zoon in Strandstreet te Londen was men dien namiddags druk aan den arbeid.

Het eentonige geluid der klapperende schrijfmachines en van de over het papier krasende pennen, dat door vier dames en negen klerken werd veroorzaakt, duidde er op, dat het druk was. De procuratiehouder was juist naar binnen geweest bij den chef, met wien hij waarschijnlijk een conferentie had gehad, want hij kwam met verschillende papieren in de hand binnen, welke hij van plan scheen onder het personeel uit te deelen, met de noodige aanwijzingen wat er mede geschieden moest.

Op dat oogenblik werden de werkzaamheden gestoord.

In de voordeur verscheen namelijk zulk een vreemde gestalte, dat opeens alle pennen op-

hielden met schrijven, alle vingers met tikken en de ernstige gelaatstrekken der gezamenlijke klerken in een lachje overgingen, terwijl de jongste, de zondebok van den waardigen procuratiehouder, zijn lachbui in een luud genies uitte.

„Natuurlijk weer Pickleby! Die heeft toch altijd een reden om te lachen, voor den duivel!“ mompelde de kaalhoofdige procuratiehouder. Doch ook zijn gelaatstrekken ondergingen een aanmerkelijke verandering en men bemerkte op zijn gelaat een stijgende vroolijheid.

Een magere gestalte in een versleten overjas trad met een vriendelijken grijslach op zijn ingevallen gelaat, met drie diepe buigingen nader, streek zijn kalen cylinder met den elleboog glad en keek, oogenschijnlijk door de

vele menschen in de war gebracht, verlegen om zich heen.

De procuratiehouder verborg zoo goed mogelijk zijn inwendige vroolijkheid, stond op en ontving met zijn gewone koelbloedigheid deze komieke figuur zeer vriendelijk.

Door veeljarige ondervinding had hij deze manier van optreden tegenover het publiek geleerd.

„Wat is uw verlangen, mijnheer?“ vroeg hij.

De vreemde bezoeker draaide een oogenblik zijn ruigen hoed een paar maal in zijn hand om, kuchte en zei toen op zachten toon:

„Ik zou graag den heer Spotsen willen spreken. De portier beneden zei mij, dat ik hier moest aankloppen“ . . .

„Neeen,“ onderbrak hem de procuratiehouder, „dan zijt ge eigenlijk verkeerd, ge had u aan het loket moeten aanmelden, maar nu ge toch eenmaal hier zijt, wil ik u wel even te woord staan. Wat kan ik voor u doen?“

„Ik heb zeker de eer, met den heer Spotsen persoonlijk te spreken!“ informeerde de vreemde verschijning schroomvallig.

„Neeen, ik ben de procuratiehouder!“ beantwoordde deze minzaam deze voor hem zoo vleeiende vraag.

„Wenscht u den heer Spotsen persoonlijk te spreken? Kan ik misschien uw wenschen vernemen? De chef heeft het juist nu na het treurige ongeluk met de „Matchless“ zeer volhandig.“

„O, mijnheer!“ luidde het antwoord. „Wanneer u mij zoudt willen aanhooren, zal ik u zeer dankbaar zijn. U ziet in mij een ongelukkige technicus en uitvinder, voornamelijk op het gebied van scheepsbouwtechniek. Mijn naam is Grandison! Verscheidene van mijn uitvindingen, die ik helaas niet vooruit kon patenteerden, u begrijpt wel — uit gebrek aan de noodige contanten — werden mij schandelijk afhandig gemaakt.“

Nu echter heb ik iets geheel nieuws en juist het betreurenswaardige ongeluk is de oorzaak, waarom ik tot u kom!

„Ik wilde den heer Spotsen met een uitvinding bekend maken, welke het onmogelijk maakt, dat zulk een ongeluk voor den tweeden keer gebeurt en waardoor het verlies van reusachtige kapitalen voorkomen wordt! — Na een proef ben ik er zeker van, dat Mr. Spotsen niet zal aarzelen om zich mijn wereldberoemde uitvinding aan te schaffen!“

„Ik verzoek u daarom om uw welwillende voorspraak; ik durf wel zeggen, in het belang van de firma!“

Grandison, alias Lister had zijn rol zóo natuurlijk gespeeld, dat een tooneelspeler hem zijn talent had kunnen benijden.

De procuratiehouder krabde zich eenigszins bedenkelijk in het haar en zei:

„Ik kan u in de tegenwoordige omstandig-

heden niet veel hoop geven, Mr. Grandison. Ik wil echter zien, of u den chef te spreken kunt krijgen!“

Grandison boog met een verlegen lachje en zag hoe de procuratiehouder zich naar een toestel begaf van de huistelefoon en zich in verbinding liet stellen met den directeur.

Ofschoon deze het druk had en in conferentie was, scheen hij goed in zijn humeur te zijn, ten minste hij gaf, toen hij het verzoek van den procuratiehouder gehoord had, ten antwoord:

„Zend den kerel maar hierheen!“

De procuratiehouder bracht de boodschap aan den bezoeker over, ofschoon hij natuurlijk wel oppaste niet dezelfde woorden als zijn patroon te gebruiken.

De vreemdeling toonde zich dankbaar en trad het privé-kantoor van den chef binnen.

Lord Lister had dezen eersten stap in de Matchless-zaak gedaan, om zijn argwaan al of niet te zien bevestigd.

Hij zag met één oogopslag in de gemakkelijke ingerichte kamer aan een ronde tafel twee heeren, die tegenover elkander zaten. Het groote ongeluk scheen hen niet te verhinderen, van het leven te genieten, want op de tafel stond een blad met een flesch whiskey, een flesch sodawater en twee glazen en de beide heeren rookten, volgens Raffles' reukorgaan, uitstekende sigaren.

Een van hen had een met goud geborduurde kapiteinspet diep in den roodbruinen nek geschoven en zette juist zijn glas neer. Er zat geen druppel meer in.

De tegenover hem zittende elegant gekleede heer met donker haar en bakkebaarden had een opvallend bleek gelaat en dunne, bloedlooze lippen. Zijn oogen waren half gesloten, hetgeen er een loerende uitdrukking aan verleende. Hij stak met zijn rechterhand, waaraan verscheidene kostbare ringen met brillanten fonkelden, zijn sigaret in den mond.

Lord Lister trad in zijn rol van Grandison beschroomd een stap nader, boog verscheidene keeren en draaide zijn ouderwetschen cylinder in de hand rond.

„Allemachtig, Spotsen, kijk toch eens aan! Ik laat me hangen, als ik ooit zoo'n bespottelijken kerel zag!“ riep de zeeman, zonder zich in het minst te geneeren en sloeg met de vuist op tafel, zoodat de glazen rammelden. Vervolgens barstte hij in een luid gelach uit.

Raffles, die zeer goed de rondborstigheid van een zeeman van de onbeschaamdheid van een bruto kon onderscheiden, gevoelde zijn vingers jeuken van verlangen, om den onbeschaamd kerel, die daar in zijn uniform van koopvaardijkapitein half dronken aan tafel zat, op zijn roodgebrant gezicht te slaan, maar bedwong zich en wachtte bedaard op hetgeen de ander zou zeggen.

De reeder wierp onder zijn nu wat wijder

geopende oogleden een loerenden blik op den vreemden bezoeker en zei:

„Mr. Grandison, heb ik goed gehoord? U hebt een uitvinding op het gebied van den scheepsbouw gedaan, die u voor belangrijk houdt?“

„O, geachte heer Spotson! Dat is zij, dat is zij!“ riep Raffles met bevende stem uit. „Zij is het sieraad van mijn scheppingen. Verscheidene uitvindingen heeft men mij ontvreemd, want het geld voor een patent ontbrak mij! — Op deze echter vestig ik al mijn hoop. Uw verschrikkelijk ongeluk had kunnen vermeden worden, wanneer u van mijn uitvinding had gebruik gemaakt!“

„Dat had ons te pas kunnen komen, niet waar, Spotson?“ viel de kapitein hem lachend in de rede.

„Dat zou ik denken!“ antwoordde de reeder. „Het zal mij en kapitein Underwood, die de „Matchless“ helaas niet kon redden, bijzonder veel belang inboezemen, er wat meer van te hooren.“

De zoogenaamde heer Grandison maakte voor den kapitein een diepe buiging en zei:

„Mijn oprechte deelneming, kapitein! Ik ben namelijk werktuigkundige en electrotechnische ingenieur, uitvinder, medelid der Technische Hoogeschool van Arizona en correspondent van verscheidene wetenschappelijke vereenigingen van het Continent.“

„Juist om een dergelijk ongeluk, zooals uw stoomschip „Matchless“ getroffen heeft, te voorkomen en eenvoudig onmogelijk te maken, ben ik hier gekomen; ik wensch u mijn nieuwste auto-mechanische antilek inrichting aan te bieden!“

„Hohohoho! Hahahaha!“ lachte de kapitein. „Wat voor een ding? — Hohoho! een antilek inrichting? — Kerel, ik geloof, dat je stapelgek bent!“

Eén ondeelbaar oogenblik flikkerden de oogen van Raffles, maar ook slechts één oogenblik, want hij wilde zich niet verraden. Hij zag, dat het oogenblik naderde waarop hij gerekend had. Hij wilde de mannen boos maken, opdat zij in hun woede zich iets zouden laten ontvallen, dat hij weten wilde. Hij bedwong zich echter opnieuw, want hij was nog niet waar hij wezen wilde. Hij toonde zich echter over de woorden van den ruwen zeeman gekrenkt en richtte zich in zijn volle lengte op.

„Ik verzoek u, deze onbeschaamde beleediging onmiddellijk in te trekken, kapitein!“ riep hij uit. „In de geheele wereld wordt de naam van den uitvinder Grandison met eerbied genoemd! U schijnt te veel gedronken te hebben!“

Kapitein Underwood's vuurrood hoofd werd nog rooder. Hij sprong snel overeind.

„Wat zegt hij daar, Spotson? Onbeschaamd — te veel gedronken? — ik zal je onmiddellijk

een gat in je kalen schedel slaan, onmogelijke vogelverschrikker! Dan kan je je wonderbare antilek-uitvinding eerst bij je zelf beproeven, oud mirakel!“

„Houd je gemak, Underwood, geen twist!“ Spotson hierop in. „Ik moet echter ook zeggen, Mr. Grandison, dat mij de uitvoering van uw plan, al is die misschien niet onmogelijk, toch weinig duidelijk voorkomt. Bovendien heb ik weinig tijd en geen geld om kostbare inrichtingen aan te schaffen. Ik zou u willen verzoeken...“

„All right! Punktum! Spaar ons verder je onzin en loop naar den duivel!“ riep de kapitein. „Begrepen, hongerlap?“

Raffles zag nu, dat hij op deze wijze niet verder kwam. Spotson was blijkbaar zeer voorzichtig en zou zich zeker niet bloot geven; maar de kapitein was in staat om in zijn halfdrongen toestand er wél wat uit te flappen, dat eigenlijk niet voor andere ooren bestemd was. Hij moest trachten hem razend te maken. Vol waardigheid wierp hij het hoofd met de grijze krullen in den nek en zei:

„Ik ga reeds, heeren! En wanneer gij mij bergen gouds boodt, zou ik mijn uitvinding en mij zelf niet zoo vernederen, om die aan lieden van zulk een slechte opvoeding aan te bieden! — Wat echter mijn persoon betreft, durf ik mij met u nog te meten, want een kapitein, die zijn schip met man en muis in den steek laat, is zulk een kostbare uitvinding niet waard!“

„Hel en duivel! Dat zal ik je betaald zetten, vervloekt geraamte!“ riep kapitein Underwood, gooide zijn stoel achteruit en wilde zich woedend op den vermeenden uitvinder werpen.

Lord Lister echter wachtte het juiste oogenblik af en gaf hem toen onverwachts zoo'n goed gericht slag op zijn hoofd, dat de kapitein van de „Matchless“ als een overwonnen stier bewusteloos over den omvergeworpen stoel heenrolde en op den grond bleef liggen.

De reeder was stom van verbazing in zijn stoel neergevallen en hield met zijn hand verschrikt de leuning vast.

„U hebt deze beleediging van den ruwen kapitein geduld, Mr. Spotson!“ zei Raffles. „Ik zie er van af om u mijn uitvinding te verkopen! — Goeden dag!“

Lord Lister zette trotsch zijn valen hoed op zijn valsche grijze lokken, groette nauwelijks bij zijn vertrek en stond het volgende oogenblik in de gang.

Toen hij daar een andere deur gewaar werd, drukte hij op de kruk en opende haar geruischloos. Zonder zich lang te bedenken, ging hij naar binnen. Hij bevond zich in een eenvoudig gemeubileerde spreekkamer.

Op een tafel lagen brochures, kaarten en reisboeken der reederij, terwijl links, naast het

raam tegen den muur een waschtabel van aardewerk was aangebracht.

Raffles luisterde eenige oogenblikken. Het geraas, dat de val van den zwaren kapitein had veroorzaakt, scheen niet op het bedienenkantor te zijn gehoord. Dit was heel goed mogelijk, daar de deuren dik waren en het privé-kantoor bovendien door een gang van de andere lokalen gescheiden was. Dat was een heele geruststelling voor hem, want hij was nog niet van plan het gebouw te verlaten. Hij moest nog méér te weten komen.

Lord Lister keek het vertrek eens rond. De groene portière links verborg de aangrenzende deur van het privé-kantoor van Mr. Spotson. Hij ging naar de waschtabel met spiegel en luisterde. Tegelijkertijd nam hij zijn cylinder af, liet de grijze krullen in zijn zijzak verdwijnen, waaruit hij eerst een elegante, te zamen gevouwen sportpet had genomen, en vouwde nu den ouden hoed op. Koelbloedig ontdeed hij zich met ongelooflijke vlugheid van zijn overjas en pantalon, en stond daar nu in een onberispelijk, licht sportcostuum.

Met een handigheid, die men alleen door menigvuldige oefening krijgt, was in een oogenblik het kostuum van Grandison omgekeerd, opgerold, zoo klein mogelijk te zamen gevouwen en in een plaidriem vastgegespt.

Hij ontvouwde nu een zakdoek, waarop hij eenige druppels deed van een vloeistof, die hij uit een fleschje nam, dat in zijn vestzak was geborgen, verwijderde daarmee van zijn gelaat ieder spoor van blanketsel en toen hij in den toiletspiegel keek, was er niet de minste gelijkenis meer over met de komische gestalte van den ouden uitvinder Grandison.

Raffles begon spottend te lachen, toen hij de monocle in zijn oog drukte en een zijner fijne sigaretten aanstak; hij voltooide zijn elegant uiterlijk door een paar fijne, grijze zijden handschoenen aan te trekken.

Nadat deze gedaanteverwisseling, die slechts enkele minuten geduurd had, klaar was, luisterde hij nogmaals aandachtig en nam toen met de grootste kalmte in een stoel, die dicht bij de deur stond, plaats. Hij kon nu in den spiegel zien, wanneer men achter hem de deur mocht openen.

Intusschen had in het privé-kantoor van Mr. Spotson een ander tooneel plaats gehad.

De pogingen, die Spotson had aangewend om den kapitein weer uit zijn bewusteloosheid in het leven te roepen, schenen eindelijk succes te hebben.

Spotson slaakte een zucht van verlichting. Hij had aanvankelijk zijn procuratiehouder willen roepen, maar hij had zich bedacht, daar hij aan dit geval liever geen ruchtbaarheid wilde geven. Zijn geweten was niet zuiver, maar hij was daarbij zeer slim en besloot alle praatjes te vermijden.

Wel was hij een oogenblik bang geweest, dat de zware kerel onder zijn handen den geest zou geven, want hij zag onder zijn verbrande huid allerakeligst bleek, maar gelukkig voor hem was dit niet het geval.

Eindelijk sloeg kapitein Underwood de oogen op en keek een weinig verdwaasd om zich heen.

Spotson maakte een sterke whiskey-soda klaar en boog zich met het glas over hem heen.

„Hier drink eens, Underwood, dat zal je goed doen,” zei hij. „Ik had anders niet gedacht, kapitein, dat je je met jou reuzenkracht door zoo'n zwakken, ouden kerel zou laten mishandelen?”

„Zwakke kerel?” bromde de zeeman, „poeh, het mocht wat, ik laat me hangen als dat een zwakke grijsaard was, Spotson! Dat voel ik wel beter! Geef mij nog maar maar zoo'n goede oude whiskey! Die zal mij wel weer op de been helpen. —

Jij bent ook een mooie jongen, Spotson, je hebt geen hand uitgestoken. Waar is de kerel nu? — Ik begrijp er niets van! Ik hoop niet dat je hem hebt laten loopen?”

„Ach, wat, ik had met jou mijn handen vol,” beweerde Spotson. „Voordat ik met jou klaar was, was het oude geraamte verdwenen! In het eerste oogenblik was ik door het gebeurde zóó verschrikt — —”

„Wat — hel en duivel! — En jij hebt hem laten vluchten en blijft hier in je grootvadersstoel zitten? — Vervloekt! Is dat vriendschap? Het mag een wonder heeten, dat ik hier nog levend zit!”

„Beste Underwood, wat kon ik anders doen?”

„Kom me niet met verontschuldigen aan, Spotson! Je hebt toch personeel! Waarom heb je hem niet vastgehouden, totdat je gediensstige geesten ter hulp kwamen? Schande is het! — Ik lag hier bewusteloos en jij laat hem wegwandelen — Weg, weg, en we zullen hem nooit terugzien! Duivels! Dat doet me nog meer pijn dan mijn hoofd! —

„Dat is zeker de dank, dat ik je 50,000 pond baar geld bezorgde, dat ik mijn leven dubbel en dwars voor jou op het spel zette! Ik stuur voor jou nog eens zoo'n oude kast naar de klippen van Cardiff!

Ik zal je nog eens helpen, om de heeren Mopkins en Chawl en hun ezels van verzekerings-agenten uit Buxley-street voor prima Lyonsche zijde gemeen zaklinnen in de maag te drukken! Het had waarachtig geen haarbreed gescheeld, of wij waren eveneens tegen de klippen verpletterd en met de vloekende en jammerende bende naar de hel gegaan! Dat's eens maar nooit meer, Spotson!”

De kapitein sloeg woedend met de vuist op tafel, zoodat de glazen en flesschen dansten en schreeuwde op schorren toon:

„Ik wil niets meer met je te doen hebben! Met zoo'n kerel, zoo'n lafaard, zoo'n valschen vriend, zoo'n boosaardigen, geheimen vijand, die zich verheugt over het ongeluk van zijn vriend, die hem 50,000 pond aanbrengt, en dien hij daarvoor met 5000 pond afscheept, wil ik niets meer te maken hebben! Ellendeling!“

Lord Lister had reeds bij de eerste woorden, die hij vernam, zijn zakboek voor den dag gehaald en van het begin af alles wat de opgewonden kapitein uitschreeuwde, met een ironisch lachje gestenografeerd.

Hij had nu niet alleen de bevestiging van zijn vermoeden, doch ook nog het adres der verzekeringsfirma, die door de redactie der „Times“ niet was genoemd.

Lachend stenografeerde hij verder, want eindelijk kwam nu de reeder aan het woord:

„Mijn waarde kapitein!“ begon hij. „Bedaar toch, houd je wat kalm! Hetgeen jij vooronderstelt, is niet waar! — Ik had er mijn reden voor om den kerel te laten ontvluchten!“

„Reden? Nu, daar ben ik nieuwsgierig naar, Spotson!“ bromde de kapitein. „Natuurlijk, niemand is zoo dom, dat hij zich niet tracht te verontschuldigen en jij zeker niet! Zeg op die reden?“

„Ja, een reden en wel zóó gegrond, dat ook jij, wanneer je niet van je stokje waart gevallen, haar had laten gelden.“

„Ten eerste kan ik je tegenover mijn personeel niet aan de kaak stellen! Wat moesten zij denken, wanneer je daar in katzwijn laagt en zij vernamen, dat jij voor dezen ouden zwakken man het onderspit had moeten delven!“

„Mooi!“ bromde de zeeman norsch. „Maar ik vind, dat je hem ten minste had kunnen vasthouden, of wanneer je dit niet was gelukt, hem achtervolgen en de politie laten halen of er opmerkzaam op maken!“

„Politie, zeg je?! Zeg, wat scheelt je nou? Dan zou ik een groote ezel zijn geweest, mijn waarde. Waar zit nu je verstand? Neen, hoor, zoo gek zal ik niet zijn om de politie te halen en die haar neus laten steken in onze zaken. En dat vlak na die Cardiff-affaire. God weet wat er al gebeurd is!“

„Hè, wat zeg je?“ riep de kapitein uit en Raffles hoorde duidelijk, dat er angst uit die grove stem sprak. „Hè, wat zeg je? Wat bedoel je daarmee? Al gebeurd is? Zeg op wat er gebeurd is!“

„Nou, nou, kalm aan,“ hoorde Raffles Spotson zeggen. „Wind je maar niet zoo op, Underwood. Ik zeg: wie weet wat er al gebeurd is en ik bedoel daarmee, dat ik dien zoogenaamden Grandison, dien kalen uitvinder geen steek vertrouwd. Jij zegt zelf, dat de slag die je gekregen hebt, niet afkomstig was van een ouden man, maar van een krachtige vuist.“

Goed, ik wil dat aannemen, maar wat maak jij daar dan uit op?“

„Hel en duivel,“ vloekte de zeeman half luid, „je wilt toch niet zeggen, dat de kerel vermomd was?“

„Ja zeker, dat wil ik wel,“ antwoordde Spotson. „Het is mijn vaste overtuiging, dat wij in dien Grandison een afgezant hebben te zien van Scotland Yard, Underwood! — Nu begrijp je zeker wel waarom ik hem liet loopen, waarom ik geen politie haalde, en waarom ik hem niet achtervolgde! — Alles was een masker, om ons uit te hooren!“

„Mopkins en Chawl, de verzekeringsfirma, vertrouwt dat zaakje van het stranden van de „Matchless“ niet. Het was een door hen betaalde detective van Scotland Yard of een particulier detective-bureau.“

„Hel en duivell! Die slag op m'n hoofd van dien ouden kerel! Het komt uit, Spotson, het was een slag van de politie, van een sterken detective! Dat had ik onmiddellijk moeten begrijpen! Wat moeten we nu doen?“

„Houd je alsjeblieft kalm en maak je niet zenuwachtig,“ zei Spotson. „Ze weten niets en vermoeden alleen nog maar. Als wij onzen mond niet voorbijpraten, is er nog niets verloren. Geen mensch, die ons van iets kan beschuldigen.“

„Je hebt gelijk, Spotson,“ zei Underwood, „ik lijk waarachtig wel een hofjesjuffrouw; eerst laat ik me door dien mageren knul m'n hersens inslaan en nu zie ik al spoken. Geef me je hand en neem me niet kwalijk, dat ik zoo uitgevallen ben. Je hebt groot gelijk, zij kunnen ons niets maken, zelfs niet als zij een onderzoek gaan instellen. Ik heb den verslaggevers natuurlijk wijs gemaakt, dat wij aan de beruchte rots, waar al zoo menig een schipbreuk heeft geleden, vastgelopen zijn. Maar daar is het niet gebeurd. Het wrak ligt aan het derde scherpe rotsblok, dat als een naald uit het water omhoogrijst, maar waarop nog nooit een schip is gestrand, om de eenvoudige reden, dat de zee daar in de buurt merkbaar ondieper wordt, zoodat elk stuurman, zelfs in den dichtsten nevel, onmiddellijk het stuur wendt, om uit de gevaarlijke zône te komen.“

„Ik heb echter niet laten peilen en toen ze het wilden gaan doen, zaten we er al boven op en schuurde de rotsnaald de huid van ons schip onder de waterlijn over een groot stuk open, zoodat het water met geweld naar binnendrong en we in een ommezien naar den kelder gingen. Als ik de opvouwbare boot niet met eigen handen klaar had gemaakt en losgesneden, dan hadden de visschen zich aan mij al lang een indigestie gegeten.“

„Onze kisten met zakkenlinnen liggen op den bodem der zee en komen niet weer te voorschijn! — Daar zijn wij zeker van. Deze man van de geheime politie schijnt echter niet

tot de verstandigste te behooren, anders had hij met ons geen strijd begonnen, doch had er liever naar gestreefd om ons vertrouwen te winnen!"

„Ja," antwoordde de reeder, „hij schijnt meer kracht in zijn vuisten, dan verstand in zijn kop te hebben! Laten we toch maar blij zijn, dat hij weg is! Voorzichtig zijn is de boodschap!"

„Ik zal mij in acht nemen! Heb geen zorg, Spotson!" zei de kapitein. „Die detective is een baas in vechten en boksen, zoo als ik tot mijn schande moest ondervinden, doch overigens schijnt hij mij, zooals je zegt, tot het opsporen van ingewikkelde zaken niet erg bekwam te zijn! Ik geloof niet, dat wij iets te

vreezen hebben! Wie kan ons de oorzaak van de stranding der „Matchless" bewijzen?"

„Ik, schurken!" fluisterde Raffles in zich zelf.

Hij stak nu notitieboek en vulpen in den zak en nam zijn pakje ter hand, om zich te verwijderen, daar hij genoeg bewijzen had, om zijn vermoeden te bevestigen. Doch toen hij van zijn stoel opstond, waarop hij plaats had genomen, om het gesprek der beide „mannen van eer" te stenografeeren, schoof hij bij vergissing den stoel achteruit en het geluid, hierdoor veroorzaakt, bleef in de zijkamer, waarvan de deur slechts op een kier stond, niet onopgemerkt.

DERDE HOOFDSTUK.

Het pad wordt geëffend.

De beide schurken verbleekten. Zij wisselden met elkander een blik van verstandhouding; op hetzelfde oogenblik had de kapitein reeds een groot mes te voorschijn gehaald en was zoo snel mogelijk naar de deur gegaan, waarvan hij nu op den drempel verscheen.

Lord Lister had iets dergelijks verwacht en zat oogenschijnlijk in een spoorboekje verdiept. Doch een blik in den spiegel tegenover de deur toonde hem het door woede verwrongen, hooggroode gelaat van kapitein Underwood en het flikkerende mes in zijn hand. Achter hem kwam het loerende gelaat van den boosaardigen reeder te voorschijn.

Raffles zag met een spotachtig lachje den ribbestoot, dien de reeder den kapitein gaf, om hem op zijn vergissing te wijzen, waarop dan ook het mes in den gordel van den kapitein verdween en de reeder naderkwam.

Raffles deed het voorkomen, alsof hij zoodanig in zijn lectuur verdiept was, dat hij van de komst der beide mannen niets bemerkte.

„Hé, dat begrijp ik niet!" fluisterde hij. „Dat is Rotterdam! Vandaar moet toch een stoomboot direct van Eastend of Sheerness naar Hamburg gaan!"

De reeder wisselde met den kapitein een geruststellenden blik en gaf hem nogmaals een stomp, waarop Underwood brommend vertrok en zijn vriend en medeplichtige het terrein liet.

„Ik vraag u verschooning!" ving de reeder op zoetsappigen toon aan, waarop Lord Lister als in gedachten verdiept opsprong, zich om-

keerde en daar hij schijnbaar eerst nu den reeder gewaar werd, zich zonder overhaasting en met een lichte buiging tot den binnentredende wendde.

„Ha, mijnheer, het verheugt mij zeer, dat ik u zie; u zult mij de moeite van 't zoeken besparen! Spreek ik met den heer Spotson, zelf?"

„Om u te dienen, sir! Mijn naam is Spotson! Ik hoop, dat ik u niet lang heb laten wachten! Ik vraag u excuus, dat ik uw komst niet hoorde!"

„Volstrekt niet, mr. Spotson! Integendeel! Ik was pas binnengekomen! Lord Blackmore — —!"

De reeder was buitengewoon voorkomend en kon een zucht van verlichting niet onderdrukken.

„En waarmede kan ik u dienen, mylord?" vroeg hij.

„Wacht even!" zei Raffles. „Ik zoek te vergeefs naar een stoomboot, die direct op Hamburg vaart. De zaak is, dat ik Vrijdag bij de zeil- en roeiwedstrijden te Kiel moet zijn, waar mijn zeiljacht „Seabird" reeds aangekomen is. Ik moet bepaald bij de opening tegenwoordig zijn! Kan dat nog? Ik kan er niet uit wijs worden! Zoudt u mij de noodige inlichtingen willen verschaffen?"

„Met genoegen, mylord!" zei Spotson, terwijl hij in zijn handen stond te wrijven, „met genoegen! Het is vandaag eerst Dinsdag! Het treft uitstekend, dat morgen voormiddag om elf uur de voortreffelijke passagiersboot eerste klasse „Neptunus" direct naar Hamburg ver-

trekt. Mylord heeft dan nog genoeg tijd, om met een expresse Kiel op den gewenschten tijd te bereiken!"

„Uitstekend, mr. Spotson! Kan ik bij u biljetten krijgen?"

„Dat niet, uw lordschap! Doch wanneer gij uw naam en het aantal biljetten wilt opgeven, ontvangt u tegen betaling van het bedrag de biljetten op de boot na overlegging van onze kaart."

Het volgende oogenblik reeds lag het intekenboek voor hem, en Raffles schreef als lord Blackmore de twee biljetten voor zich en zijn bediende in, waarop Spotson een kaart, die voor dat doel bestemd was, invulde en hem ter hand stelde.

Lord Lister nam beneden aan de straatdeur afscheid van den eerbiedig buigenden Spotson, die hem uitgeleide had gedaan en door een fluitje een aan den hoek der straat geposteerde auto riep.

Raffles nam in de auto plaats en liet zich in de grijze, fluweelen kussens zakken, na eerst met minzame groeten afscheid van den reeder te hebben genomen. Hij vergat het pakje echter niet.

Spotson twijfelde er geen moment aan, toen hij de taxi met den voornamen bezoeker nakeek, evenmin de kapitein, die uit nieuwsgierigheid naderbij was gekomen, of hij had met een volkomen ongevaarlijken, volbloed lord te doen gehad.

De taxi spoedde zich naar Hampstead Heath en Raffles kwam daar juist aan op het oogenblik, dat Brand na afloop van zijn werk, zich in een luien stoel had laten zakken, een sigaret opstak en naar het stapeltje kranten greep, dat uitnoodigend op hem lag te wachten.

Verheugd en tegelijkertijd verbaasd keek hij op, toen zijn vriend in zijn gewone kleding en niet meer in het gemakkelijke costuum van den uitvinder van de beroemde antilek-machine bij hem verscheen en zich behagelijk in een der gemakkelijke leuningstoelen tegenover hem liet neervallen.

„Waar heb je je eigenaardige Grandison gelaten, Edward?" vroeg Brand vrolijk.

Lord Lister tilde het pakje in de hoogte.

„Daar zit sinjeur in, maar hij heeft mij voortreffelijke diensten bewezen, Charly. Heb de beide schurken leeren kennen en vernomen, hetgeen ik wilde weten. Mijn vermoeden is bevestigd.

„Zwart op wit hier in mijn zak!" Daarbij klopte hij zich op de borst.

„Daar ik echter niet kon nalaten den eenen schurk voor zijn onbeschoft optreden een klein aandanken te geven, — hier maakte Raffles een boksbeweging, door vakmannen de

„uppercut" genoemd, — gaf ik er toch de voorkeur aan, mij in de zijkamer een weinig anders aan te kleeden, waarbij ik tegelijkertijd naar hun stichtelijke bekentenissen met aandacht heb kunnen luisteren.

„Natuurlijk meenden die twee duivels, dat zij den juisten weg hadden gekozen, om met het oog op de verzekering, het schip te laten stranden; ik was zeer in mijn schik na mijn goed toegebrachten slag, waarbij die onbeschofte kapitein een salto mortale maakte, als de beste circusclown en nog extra over een omvergevallen stoel viel — —"

„Nu, ik denk," meende Brand, „dat die zijn deel wel heeft gekregen!"

„Zonder eenigen twijfel m'n waarde," zei Raffles, terwijl hij een sigaret uit zijn koker nam, „ik denk dat onze vriend hedenavond een weinig last van migraine zal hebben, maar het beste, dat ik hun heb toegedacht komt nog.

„A propos Charly, wat ik zeggen wil, zoo stom waren ze niet, of ze geloofden er beiden niet meer aan, dat ze met een ouden man te doen hadden gehad. Daarvoor was die klap wel wat al te hard aangekomen, want Spotson heeft vier minuten noodig gehad, om zijn medeplichtige weer overeind te laten zitten. En raad eens met wien ze dachten dat ze te doen hadden gehad? Met een detective van Scotland Yard."

„Hahaha," lachte Brand hartelijk, „Marholm kon er nog mee door, hoewel het costuum van mr. Grandison te nauw voor hem zou geweest zijn! Doch wanneer ik mij hoofd-inspecteur Baxter voorstel — hahaha! — — Neen, Edward, dat is om je dood te lachen!"

„En toch is het zoo," knikte Raffles, terwijl hij een kop thee dronk.

„Overigens zou hem de overjas zeer goed passen, daar hij mij rijkelijk wijd is! In elk geval roken de ezels onder dit masker lont, waardoor hun kwaad geweten aan het licht kwam."

„En wat hebt je verder besloten, wat gaan we doen?" vroeg Brand in afwachtende houding.

„Beste jongen," antwoordde Raffles lachend „voorloopig nog in het geheel niets! Je moet geduld hebben tot overmorgen vroeg! Dan zijn mijn toebereidselen gereed!"

„All right," antwoordde Brand. „Ik zal in dien tijd gelegenheid hebben al mijn achterstallig werk af te maken en wat ga jij doen Edward?"

Raffles antwoordde niet direct, maar keek zijn vriend met een geheimzinnig glimlachje aan. Eindelijk zei hij:

„Charly, ik ga weer weg om de laatste hand te leggen aan iets wat ik je bij mijn terugkomst in alle glorie hoop te laten zien en waaraan we bij onze voorgenomen expeditie wel wat zullen hebben, als ik me niet sterk

vergis. Laat het tot zoo lang een verrassing voor je blijven. Van mijn kant beloof ik je, dat je er geen spijt van zult hebben, dat je zoo lang geduld hebt gehad."

„All right," antwoordde Brand nogmaals, gaf zijn vriend de hand en deed de deur achter hem dicht.

Een kwartier later kwam Raffles zijn kamer uit, nu gekleed als amateur-zeeman. Hij had een blauw costuum met vergulde knopen, een witte flanellen pantalon aan, en een witte kapiteinspet met gouden band op het hoofd.

Hij liep vlug de trappen af en begaf zich de gang door naar beneden, naar de tuindeur, die hij opende. Daarop begaf hij zich door den tuin naar het tuinpoortje en vond daar zijn groote limousine, met James Henderson, zijn chauffeur, aan het stuurrad op hem wachten.

Hij stapte in en een seconde later gleeed de fraai donkerblauw gelakte wagen het nauwe steegje uit en den hoofdweg op in de richting van Tower Bridge.

DUBEC, RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.
Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

Charly's streken in zijn vrijen tijd.

Brand intusschen, had zijn werkzaamheden als secretaris overschat. Hij was er eerder mee gereed dan hij had gedacht. Hij meende dat hij er tot 's avonds mee bezig zou zijn geweest, maar reeds om drie uur in den middag was niet alleen al zijn werk gereed, maar had hij ook alle kranten gelezen en een dozijn sigaretten gerookt.

En nu bij afwezigheid van zijn meester en vriend, wiens tegenwoordigheid elke minuut, ja, elke seconde vulde, verveelde hij zich een weinig.

Allerlei gedachten en denkbeelden kwamen in zijn hoofd. Nu eens toefde hij in het verleden en moest hij onwillekeurig glimlachen om de een of andere poets die zij Baxter hadden gespeeld, dan weer hield hij zich bezig met de toekomst en vroeg hij zich af wat wel het volgende avontuur zou zijn, waarin hij gewikkeld zou worden.

Terwijl hij aldus zijn gedachten den vrijen loop liet, was hij in het ruime vertrek op en neer gaan wandelen. Plotseling bleef hij stil staan, alsof hem iets te binnen schoot.

Hij begon te glimlachen, daarna te lachen en het volgende oogenblik sloeg hij zich op de knie van plezier.

Dat was een prachtige gedachte; dat moest hij onmiddellijk ten uitvoer zien te brengen.

„Hoe is het mogelijk!" dacht hij. „Dat mij dat niet onmiddellijk is ingevallen! En het moet dadelijk ten uitvoer worden gebracht! Edward zal verwonderd zijn, dat ik op zulk een idee ben gekomen!"

In een oogenblik had hij zijn haar in het midden gescheiden en met pomade ingesmeerd en uit zijn kast een buitengewoon eenvoudig donker costuum genomen, dat hem het voorkomen gaf van een klerk, die vijf pond maandelijks verdient.

Nu begon hij de lessen, die hij van Raffles geleerd had, in practijk te brengen. Hij ging naar de groote kleedkamer, waar zijn vriend al zijn preparaten, costuums en pruiken bewaarde en begon zijn voorkomen te veranderen.

Met een penseel, dat hij in een kleurwaterje doopte, gaf hij in enkele minuten zich het

voorkomen van een blozend handelsreiziger-tje. Vervolgens kreeg hij een fatsoenlijk uitzien- d vilt hoedje en legde het pak, dat Raffles als Grandison gedragen had, in een zwarten koffer, die nog groot genoeg was voor verscheiden dergelijke pakken.

Daarna sloot hij alles goed dicht en sloop met zijn koffer het huis uit.

Ieder, die hem ontmoette, moest denken dat deze jonge man met zijn fatsoenlijk uiterlijk een koffer met monsters bij zich had.

Hij stapte in een auto, stoorde zich er niet aan, dat dit met zijn bescheiden uiterlijk niet goed overeenkwam en betaalde vooruit. Na een korten rit was hij aan het opgegeven adres: Stephensonstreet 72 aangekomen.

Voor een der smalle, hooge huizen prijkte het bijna onleesbare naambord van een koopman in oude kleeren: Peter Dirkson.

Brand scheen hier zeer goed bekend te zijn. Hij liep door een smalle gang en klopte aan de achterste deur links. Hij wist den weg, want als Raffles nu en dan eens iets in zijn uitgebeide garderobe tekort kwam, dan was het doorgaans bij Dirkson, dat Brand probeerde de leemte aan te vullen en gewoonlijk met succes.

Weldra werd een klepje opzij geschoven en voor de nu zichtbaar geworden opening verscheen een oog, dat den bezoeker eerst nauwkeurig opnam. Daar dit onderzoek naar wensch scheen te zijn uitgevallen, werd het klepje weer gesloten, de deur geopend en een gelaat als van een roofvogel keek naar buiten.

Dit was Peter Dirkson in eigen persoon, die nu als een roofvogel krijschte, want hij leed aan een erge verkoudheid in het hoofd.

Eerst nadat het eenige malen was herhaald kwam men tot de overtuiging, dat dit wonderlijke gekrijsch eenige gelijkenis had met „kom binnen“.

Brand, die een goede klant van mr. Dirkson was, scheen aan zijn stem gewend te zijn, want hij antwoordde onmiddellijk: „zeer goed!“ en ging achter den koopman om het magazijn binnen, waar, achter een zeer primitieve toonbank aan kapstokken en spijkers een rijke keuze van gedragen heerenkleederen van alle mogelijke soorten hing.

Brand glimlachte van plezier, toen de oude, anders zeer scherpzinnige koopman, hem als een nieuwen klant behandelde.

„Wat wenscht gij, mijn waarde heer?“ vroeg de man. „De keuze bij den ouden Dirkson is zoo als u ziet, ondanks de slechte tijden, zeer groot! Ik ben er zeker van, dat ik al uw wenschen naar genoeg kan vervullen!“

Brand lachte.

„Dat is nog de vraag, mr. Dirkson,“ zei hij. „Ik heb namelijk een zeer bizonderen wensch.“

„Zeg, als het u belieft, wat het is? U zult

naar wensch en zeer goedkoop bediend worden.“

„Welnu, mr. Dirkson. Luister eens. Wij hebben op onze club een gemaskerd bal, daarvoor zou ik gaarne een echt landlooperscostuum willen hebben! Kunt u mij dat verschaffen?“

Dirkson kneep zijn linker oog dicht, wat hij altijd deed, wanneer hij over iets nadacht.

„Wat is een landlooperscostuum?“ mompelde hij. „Dat kan men immers van iedere andere kleeding maken! Doch hier heb ik juist het gewenschte, dat heeft men reeds bij een dergelijk feest gedragen!“

Met groote behendigheid klauterde hij op een ladder en nam een doos van een plank, die hij Brand voorlegde.

„Ik verzeker u, mijn waarde heer,“ aldus prees hij zijn waar aan, „dat dit het mooiste costuum is, dat ooit een landlooper heeft gedragen!“

Brand wreef zich in de handen en ontvouwde het kleedingstuk, dat vol gaten en overal versteld was en waarbij ook sokken, versleten schoenen, een gelapt hemd, roode halsdoek en een vilten hoed behoorden, die hij nauwelijks durfde aanraken.

„Dat is juist wat ik verlang!“ riep Brand verrukt uit. „Wat kost dat grapje, mr. Dirkson?“

De koopman, die de tevredenheid van den nieuwen klant óók in rekening bracht, krabde zich in zijn dik grijs haar en zei:

„U kunt zelf wel begrijpen, hoe moeilijk het was, dit echte costuum machtig te worden! Betaal mij den schandelijk lagen prijs van negen shilling en het is uw eigendom.“

„Duivels, zooveel, voor die vodden?“ zei Brand, terwijl hij zijn koffer opnam. „Goeden dag, mr. Dirkson! Wanneer ge mij het vel over de ooren wilt trekken, ga ik eenvoudig naar uw concurrent aan de overzij.“

„Komaan, neem de rommel voor acht shilling!“ zei Dirkson, Brand bij zijn mouw vasthoudend.

„Neen, Dirkson, dat betaal ik niet! De duivel zal mij halen, wanneer ik meer dan vier shilling geef en dat is reeds veel!“ marchandeerde Brand.

De koopman hield met beide handen zijn hoofd vast en jammerde en schreeuwde verschrikkelijk. Toen hij echter zag, dat zijn klant daar niets om gaf, doch onverbiddelijk bleef, riep hij op eens zeer vriendelijk uit:

„Och, och, wat is de jonge heer een geslepen koopman! — neem het dan maar voor vier shilling!“

Brand betaalde de vier shilling, rolde den rommel zoo klein mogelijk te zamen, en legde het pak in zijn koffer.

Toen stak hij de handen in de broekzakken, begon te lachen en zei:

„Vertel mij eens, mr. Dirkson, kunnen wij

niet meer zaken doen? Ik heb veel kennissen! Hoeveel provisie wilt gij mij afstaan? Dan verkoop ik een massa voor u!"

„Heb ik niet dadelijk gedacht, dat de jonge heer een koopman uit een stuk is! — ik zal u 25 procent toestaan."

„Van 25 procent kan geen sprake zijn, mr. Dirkson! 33½ procent is het minste!"

Peter Dirkson was voor rede vatbaar en stemde toe.

Voorloopig werd overeengekomen, dat Brand, of liever mr. Edgar Smith, zooals hij zeide te heeten, mr. Dirkson persoonlijk de klanten zou aanwijzen.

Brand pakte een pakje adreskaarten der firma Peter Dirkson in zijn koffer en kreeg toen op naam van Edgar Smith een legitimatiekaart als reiziger voor de firma.

De oude koopman, die zich gouden bergen voorstelde van deze nieuwe relatie, kon natuurlijk niet weten, dat het Brand alleen om die kaart te doen was geweest. Hij had van Raffles geleerd altijd zijn plannen goed voor te bereiden en hij meende dit thans ook te hebben gedaan.

Dirkson zag zijn reiziger mr. Smith nooit weer terug, hoewel hij nog dikwijls een bezoek van zijn klant Charles Brand kreeg.

Nadat Brand den koopman in oude kleeren had verlaten, kocht hij nog in een parfumeriezaak eenige stiften schminck en poeder, en in een kapperswinkel verscheidene pruiken en baarden, die hij allen liet inpakken. Nu had hij ten minste een tamelijk vollen koffer met monsters bij zich.

Met het onschuldigste gelaat van de wereld liep nu de bescheiden, jonge reiziger door de straten, totdat hij een taxi gewaar werd, die hij aanriep.

Alsof hij daar uitstekend bekend was beval hij den chauffeur naar Scotland Yard op het Thames Embankment te rijden.

In het kantoor van hoofd-inspecteur Baxter op Scotland Yard was het buitengewoon rustig.

Baxter wandelde met een sigaar in den mond en de handen op den rug in het vertrek op en neer en wierp nu en dan een schuin oogje op zijn secretaris, inspecteur Marholm, die als een bazuinengeltje zijn gladgeschoren gezicht op het groote boek liet rusten, waarin hij zat te schrijven.

Zooals gezegd, was het zeer rustig in het vertrek en dat kwam, doordat die twee mannen, die bestemd waren, om dagelijks met elkaar om te gaan en die elkaar steeds in het vaarwater zaten, pas ruzie hadden gehad.

De aanleidende oorzaak?

Raffles natuurlijk.

De zaken stonden zóó. Baxter kon den naam van den gentleman-inbreker niet hoo- ren zonder danig uit zijn humeur te raken,

terwijl Marholm, die wegens zijn lichaams- omvang en zijn beweeglijkheid door zijn ka- meraden en ondergeschikten wel eens de vlo- oer werd genoemd, dat wist en niet nalaten kon, zijn onmiddellijken chef daarmee te plagen.

Wanneer hij een weinig saai geworden was van het lange stil zitten, hetgeen nog al eens gebeurde, omdat Marholm meer van reche- che-werk dan van bureaudienst hield, dan wist hij het gesprek handig op den Grooten Onbekende te brengen in het zekere vooruit- zicht, dat de poppen aan het dansen zouden geraken.

Dit was nu pas het geval geweest. Er was een woordenwisseling ontstaan, die, zooals altijd, ten gevolge had gehad, dat Baxter het laatste woord had gehad, omdat Marholm na- tuurlijk voor zijn chef had moeten zwijgen.

Deze echter was nu niets op zijn gemak. Hij kon niet buiten Marholm en was bang, dat hij hem in allen ernst boos zou hebben gemaakt. Dat vond hij vervelend en nu zon hij op mid- delen, om zijn secretaris weer in zijn humeur te brengen. Hij had al een paar maal gekucht, daarmee als het ware te kennen gevend, dat hij weer tot een praatje bereid was, maar Mar- holm hield zich doof en Baxter gluurde om de minuut met een schuinen blik naar den dikken inspecteur, die deed alsof hij het verschrikke- lijk druk had en erg veel belang stelde in zijn werk.

Juist, toen Baxter het besluit genomen had, om de stilte te verbreken en een praatje te be- ginnen, teneinde te zien hoe dat opgenomen zou worden, gebeurde er iets dat hem uit zijn verlegenheid zou helpen.

Op dat oogenblik werd er aan de deur ge- klopt, en op het „binnen" van den chef ver- scheen detective Teiler en overhandigde een kaartje.

Baxter draaide het om en om en keek vra- gend naar de „vloot".

„Hebt je misschien geld nodig, Marholm?"

„Geld kan ik altijd gebruiken, inspecteur Baxter, valt er wat te verdienen?" was het haastige antwoord.

„Ach, voor den donder! Laat iemand toch uitspreken! Heb je misschien een koopman be- steld, om je oude kleeren te verkoopen?"

De „vloot" grijnslachte.

„Besteld heb ik niemand, maar als er iemand buiten is, laat hem dan maar binnen komen! Dat is ten minste nog een kleine aflei- ding!"

„Peter Dirkson, gedragen kleeren enz." las Baxter op het kaartje.

„Ha zoo, Dirkson, die oude kerel uit Ste- phensonstreet! Dien ken ik! Verhuurt ook cos- tuums voor gemaskerde bals!"

„Teiler, laat den ouden Dirkson binnenko- men!"

„Maar het is een jonge man, inspecteur!"

„Dat hindert niets, Teiler! Laat hem maar binnenkomen! Ik wil hooren, wat hij wil!“

„Zeer goed, inspecteur!“

Teiler ging heen en liet spoedig Charles Brand binnen, die zich door zijn blanketsel en ander kapsel zoo goed als onkenbaar had gemaakt en die zijn koffer bij zich had.

Brand kwam vriendelijk lachend binnen, en boog onmiddellijk drie maal voor den inspecteur, en twee keer voor Marholm.

„Smith, mijne heeren, Edgar Smith,“ stelde hij zich voor, „van de beroemde firma Peter Dirkson in koop en verkoop van tweedehandskleeren, verkoop en verhuuring van maskerade- en karnaval-costuums met toebehooren uit alle tijdperken, voor bijzonde lage prijzen!“

Baxter brak Charly's woordenvloed af. „Zijt gij reeds langen tijd bij mr. Dirkson, jong-mensch?“ vroeg hij.

„Ach neen, mijnheer de inspecteur, eerst sedert vandaag!“ luidde het antwoord. „En daar dit mijn eerste optreden in mijn nieuwe betrekking is, zoo verzoek ik zeer vriendelijk om uw welwillende medewerking en voortdurende klandizie!“

Baxter begon te lachen.

„Kent gij mij?“ vroeg hij.

Brand stak plechtig zijn rechterhand op alsof hij iets buitengewoon gewichtigs wilde beweren.

„Welke Londenaar zou den beroemden hoofd-inspecteur van politie Baxter niet kennen, de ziel van den recherche-dienst van Londen?“ riep hij vol geestdrift uit.

Baxter glimlachte gevleid. Hm, hij was toch beroemder dan hij dacht en onwillekeurig moest hij er aan denken, dat als Raffles hem af en toe het leven niet zuur maakte, er aan zijn volmaakt geluk niets ontbrak. Hij boog zich tot Marholm over en zei op zachten toon:

„Een nette vent, die reiziger van Dirkson, vind je ook niet Marholm?“

Marholm trok een oliedom gezicht, begon heftig met het hoofd te knikken en zei op een toon van zekeheid:

„Een toonbeeld van netheid, inspecteur Baxter en zoo waarheidslievend en zoo.... zoo schrander! Buitengewoon!“

Baxter glimlachte nog eens. Dergelijke woorden hoorde hij graag en hij was zóó ijdel, dat hij de ironie niet bemerkte, die duidelijk door de woorden van zijn secretaris heenklonk.

Baxter wendde zich weer naar den bezoeker en zei:

„Ja, mr. Smith, ik zou wel gaarne zaken met u willen doen, doch ik weet niet welke! U kunt met oude politieuniformen niets doen, en wat tweedehands kleeren betreft, die kan ik, zooals gij wel kunt denken, niet gebruiken!“

Brand toonde zich eerst zeer verwonderd, toen kneep hij geheimzinnig zijn rechteroog dicht en lachte:

„Natuurlijk, natuurlijk, mijnheer de hoofd-inspecteur! Ik begrijp volkomen, dat niemand mag weten, welk costuum gij voor uw geheime detective-tochten uitkiest, waarvan men in Londen elkander de wonderlijkste verhalen vertelt, als men van uw groot succes spreekt!“

Dat spreekt immers van zelf! Ik ben echter zoo stilzwijgend als het graf; geheimhouding is voor mij een zaak van eer!“

Baxter was opgetogen van blijdschap. Zóó werd er dus over hem gesproken. Zijn kunst om zich te vermommen werd besproken en daaraan schreef men zijn succes toe!

Die jonge reiziger was inderdaad een schrandere vent. Die bracht hem op een denkbeeld, waaraan hij tot dusverre nog nimmer gedacht had.

„Geheimhouding stel ik natuurlijk op den voorgrond! Ook bij jou, Marholm,“ sprak Baxter met verheffing van stem.

„Staat er misschien juist iets bizonders op de lijst, dat je me kunt voorleggen? — welke zaak is aan de orde, Marholm, waarvoor een vermomming noodig zou kunnen zijn?“

„Wacht eens chef!“ antwoordde de aangesprokene. „Ik zal eens nazien. Er is niet veel op het oogeblik. Misschien de nog altijd onopgehelderde stranding van de „Matchless“; men zou de reeders misschien aan den tand kunnen voelen, zonder dat zij daar iets van bemerken!“

„Ik kan trouwens ook voor den moord in het „Roode Anker“ voor uitvorsing een versleten bootwerkerscostuum gebruiken!“

„O, gentlemen!“ riep Brand verrukt uit. „Wat treft dat! Ik heb eigenlijk slechts monsters medegebracht, want onze keuze in tweedehands kleeren is zóó ontzaglijk groot, dat u geen bestelling kunt doen, die we niet onmiddellijk in staat zijn uit te voeren. Ik kan echter niet alles meenemen. Doch het geluk wil, dat mijn keus juist op twee costuums schijnt te zijn gevallen, zooals u ze wenscht!“

„Dat zou inderdaad prachtig zijn!“ riep Baxter vergenoegd uit. Brand had reeds zijn koffer op tafel gezet en geopend.

De beide politiemannen kwamen naderbij en bekeken den inhoud met veel belangstelling.

„Hier heb ik een eigenaardig costuum,“ aldus prees Brand zijn waar aan, „waarin men bijvoorbeeld een eenigszins excentrieken, ouden uitvinder kan voorstellen. Wanneer gij een cargadoorsfima, zonder in verdenking te komen, wilt opzoeken, zou het inderdaad zeer practisch zijn, om er als uitvinder heen te gaan en de firma een nieuw patent voor den scheepsbouw of zoo iets aan te bieden!“

Brand had gedurende dit, met groote welsprekendheid gedane verhaal Raffles' pak dat zijn vriend voor zijn vermomming als de uit-

vinder Grandison had gebruikt, voor den dag gehaald en open gemaakt.

Hij ontvouwde de oude, grijze overjas en toonde hun beiden den daarbij behoorenden cylinderhoed en de grijze krullen.

„Uitstekend, prachtig!“ riep Baxter vol geestdrift uit. „Een buitengewoon idee! wat zeg jij er van Marholm? De overjas neem ik onvoorwaardelijk, mr. Smith! Die komt mij prachtig te pas!“

Brand straalde van vreugde.

„Het is mij een eer en een goed voorteken, hooggeachte heer hoofd-inspecteur, om mijn eerste order in mijn nieuwe betrekking met u af te sluiten. Ik zal u het geheele costuum met toebehoorende puik, blanketsel, in één woord alles, voor slechts twee pond geven!“

„En dat noemt gij goedkoop?“ riep Baxter uit.

„Op mijn eerwoord, zoo goedkoop mogelijk!“ beweede Brand. „Reeds de grijze pruik alleen is meer waard, en alles past zoo goed bij elkander! De overjas zal u trouwens uitstekend passen!“

„Nu hier, jongmensch!“ zei Baxter, na even te hebben nagedacht en gaf hem twee goudstukken uit de politiekas.

„O, duizendmaal dank, mijnheer de hoofd-inspecteur!“ zei Brand met een eerbiedige buiging en het geld met inwendige vreugde in den zak stekend, natuurlijk niet om het geld, doch om het slagen van zijn plan.

Intusschen had Brand den smaak van den handel te pakken gekregen en hij stelde er nu een eer in ook het andere pak oude kleeren te verkoopen. Hij deed zijn uiterste best, wendde al zijn bespraaktheid aan en triomfeerde in stilte, toen hij het eindelijk zoo ver bracht dat hij het landlooperscostuum met drie shilling winst aan den voorzichtigen „vloot“ verkocht. Hij werd ook nog daarenboven zijn gezamenlijke baarden en pruiken kwijt.

Hij wilde zich juist, innerlijk zeer tevreden en onder levendige dankbetuigingen uit Scotland Yard verwijderen, toen de achterhoudende Marholm eensklaps uitriep:

„Wacht nog een oogenblik mr. Smith!“

„Wat wilt ge dan nog, Marholm?“ vroeg Baxter verwonderd.

„Wij veronderstellen, jongmensch,“ zei Marholm, die Baxter een wenk gaf, „dat al de

voorwerpen, die wij zooeven van u kochten, eerlijk in uw bezit zijn gekomen, en dat ge niet zoo brutaal zult zijn geweest op Scotland Yard met gestolen kleeren te durven aankomen!“

„Ach, wel neen, Marholm!“ viel Baxter hem in de rede. „Wat denk je van dat jonge mensch! Zoo'n brutaliteit zou immers ongehoord zijn!“

„Laat mij mijn gang toch gaan, inspecteur!“ zei Marholm.

„Hier is immers de kaart met den naam van Peter Dirkson!“ antwoordde Baxter.

„Die krijgt elke koper en verkooper.“ zei Marholm, die daarmede bewees inderdaad veel scherpzinniger te zijn dan Baxter.

Deze liet zich nu overtuigen en zei ten slotte:

„Drommels Marholm, je hebt gelijk! Je voorzichtigheid is zeer gegrond.“ En zich vervolgens tot Brand wendend vroeg hij: Gij hebt immers een legitimatie, jonge man?“

„Natuurlijk, mijnheer de inspecteur!“ luidde het antwoord.

Brand tastte in zijn borstzak en overhandigde den hoofd-inspecteur van politie de door Peter Dirkson onderteekende kaart.

Baxter las deze met een tevreden hoofdknikje en gaf ze ook aan zijn secretaris om er inzage van te nemen.

„Dat klopt dus!“ bromde deze eenigszins teleurgesteld.

„Dus, Mr. Smith, laat u bij gelegenheid weer eens zien, als gij iets geschikts hebt!“ voegde Baxter Brand toe, terwijl hij hem met een genadig knikje zijn afscheid gaf.

Brand boog zooals het een goed commissovoyageur betaamt, en verzocht om de gunst en om mededeeling van eventueele wenschen, die hij steeds zoo snel mogelijk zou vervullen.

Toen hij buiten was en uit het gezicht van Scotland Yard, kon hij zich niet meer inhouden, maar moest even luidop grinneken van plezier, dat de zaak hem zoo uitstekend was gelukt.

Hij wenschte zichzelf geluk, op de gedachte te zijn gekomen, om zich door Dirkson het legitimatiebewijs te hebben laten geven, want anders had de zaak weleens slecht voor hem kunnen afloopen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Hoofd-inspecteur Baxter op het oorlogspad.

„Nu, Marholm, wat zeg je ervan? Hoe zie ik er uit?“ vroeg dienzelfden middag de hoofd-inspecteur van politie, die, gekleed in het pas verkregen Grandisoncostuum, het bureau binnentrad.

Marholm barstte in een luiden schaterlach uit.

„Neem mij niet kwalijk, inspecteur!“ antwoordde hij. „Maar als gij er niet uitziet als een grijsaard uit de tijden vóór den zondvloed, mag ik een staart krijgen! Als gij niet een beetje te dik waart, zoudt gij kunnen doorgaan voor een verlopen uitvinder! Zóó echter gelijkt gij meer op een welgedaan, oud professor, wiens broek een beetje te nauw is geworden.“

„Dat hindert niets,“ meende Baxter. „Een uitvinder let niet op zijn uiterlijk, ook niet al brengen zijn patenten hem duizenden op. — Hoe is het met de schmink — kan men die zien? Ik wil er niet te rood uitzien!“

Marholm stond op en hielp met zijn zakdoek en eenige der gekochte stiften verf, om het geelaat iets bleeker en holler te maken. Het was hem echter niet mogelijk, den dikken Baxter magerder te doen schijnen.

„Zoo, ik denk, dat uw vermomming nu uitstekend is, chef! De duivel zelf zal u niet herkennen. Nu kunt gij den reeder gerust aan den tand voelen.“

„Dat zullen wij wel klaarspelen,“ antwoordde Baxter, zich fier oprichtend. „Ik zal hem het vuur na aan de schenen leggen, reken daar maar op. Als hij zich ook maar met één enkel woord verraadt, arresteer ik hem op grond van massamoord en bedrog met voorbedachten rade.“

„Maar wees voorzichtig, inspecteur Baxter! Wij verdenken nog maar alleen en hebben geen enkel bewijs. De man kan ook onschuldig zijn.“

Baxter haalde de schouders op.

„Jij hebt in 't geheel geen politieneus, Marholm. Zopiets moet men ruiken. Onschuldig! Neen, man, dat kan je mij niet wijsmaken.“

„Best, inspecteur! Het gaat mij ook eigenlijk niet aan. Gij alleen draagt de verantwoording. Maar wat ik zeggen wil, gaat gij alleen? Wilt gij niet eenige detectives in de buurt hou-

den? Of wil ik zelf in den omtrek blijven om u in geval van nood bij te springen?“

„Ik geloof, dat je niet goed snik bent, Marholm,“ zei Baxter verontwaardigd. „Of is het een flauwe aardigheid? Als een groot uitvinder, zoals ik, die met alle Europeesche scheepstimmerwerven in verbinding staat, de firma Spotson een nieuwe uitvinding aanbiedt, dan is dat een groote eer voor die firma!“

„Ik zal den reeder de voordeelen van mijn nieuwe uitvinding uiteenzetten — ik heb er gisternacht op zitten studeeren — en hij zal mij zeggen, of hij er belang in stelt of niet.“

„Daarbij zal ik dan over het ongeluk van de Matchless gaan spreken, het eene woord zal het andere uithalen en ik zal mijn gevolgtrekkingen maken.“

De vloer kneep zijn linkeroog dicht.

„Als dat maar zoo vredig in zijn werk gaat!“ meende hij. „Maar in allen ernst, uw plan is overigens niet slecht, inspecteur. Hoe heet uw nieuwe systeem hooggeachte uitvinder?“

„Ik heb mij letterlijk de hersens gebroken om een goed woord te vinden en een groot vel papier volgekrabbeld. Het best leek mij nog de benaming: „Anti-schipbreuk-systeem,“ antwoordde Baxter.

„Drommels! Dat klinkt geleerd, inspecteur, mijnheer de ingenieur, wil ik zeggen. Met zulk een uitvinding moet gij binnen een jaar miliairdair zijn. Met kleinigheden houdt gij u, naar het schijnt, niet bezig.“

„Hahahaha!“ lachte de voorgewende uitvinder gevleid.

„Dank voor uw gunstig oordeel, Sir!“ zei hij. „Wees ervan overtuigd, dat ik ook u niet zal vergeten, als de zaak succes heeft.“

Maar wij praten hier veel te lang. Ik zal nu eens als hoofdingenieur en uitvinder van het wereldberoemde „Antischipbreuksysteem“ deze nietswaardige reedersfirma uithooren. Bonjour, Marholm! Die kerels zullen wij wel krijgen!“

Toen Baxter een half uur later op het punt was, de stoep op te gaan voor het huis der reedersfirma, gekleed in het Grandisoncostuum van Raffles, dat Brand hem op zoo sluwe wijze op den hals had geschoven, vroeg een

bedelaar in armzalige lompen gehuld, hem op deemoedigen toon om een aalmoes.

Hij zou bepaald zeer verbaasd zijn geweest, als hij de woorden had gehoord, waarmede deze de ontvangen geldstukjes in zijn zak stak.

„Een mooie detective;“ bromde de man, „De almachtige chef heeft mij niet eens herkend en hij heeft er gisteren toch bijgestaan, toen ik deze bedelaarskleeren kocht.“

Maar de beroemde uitvinder was het huis reeds binnengegaan, toen Marholm deze woorden met een heimelijk lachje bij zichzelf mompelde.

Toen Baxter, geheel in zijn rol en vol waardigheid, de treden der stoep was opgegaan en in de gang rondkeek, werd de kantoordeur geopend en een jonge man, gekleed in de bruine livrei van een groom, met het daarbij passende kleine mutsje op het hoofd, kwam met een brief in de hand naar buiten.

Toen hij de indrukwekkende gestalte en het door grijze haren omringd gelaat onder den ouden cylinder gewaar werd, speelde een bijna onmerkbaar glimlachje om zijn mond. Daarop echter ging hij met een bescheiden gelaatsuitdrukking voorbij, zooals dat den goed opgevoeden groom uit een aristocratisch huis betaamt.

Maar de oude heer hield hem staande.

„Zeg eens, groom! Is dat daar het kantoor der heeren Spotson? Kan men den chef der firma misschien te spreken krijgen? Weet gij ook of hij aanwezig is?“

„Allright, Sir!“ antwoordde de groom voorlopend, terwijl hij naar de deur wees, waaruit hij gekomen was.

„Dat is het kantoor, zooals gij kunt lezen! Voor zoover ik weet, is de chef aanwezig! Of hij u zal ontvangen, kan ik niet zeggen. Dat moet gij zelf zien?“

De groom trippelde snel de trappen af en sloeg, buiten gekomen, den eersten den besten hoek om van de straat die naar de Theems leidde. Daar bleef hij achter een stapel planken staan. Hij kon van die plek het kantoorgebouw, waarin Baxter verdwenen was, goed in het oog houden.

Die groom had daarvoor zijn goede reden, want als men de talrijke koperen knoopjes van zijn livrei had losgemaakt en het bruine jasje had uitgetrokken, dan zou men gemerkt hebben, dat deze groom onder zijn bruin pakje nog een ander costuum aan had en wel een zeemanspak, bestaande uit blauwe jas met vergulde knopen en een witte flanelen pantalon. In dat costuum zou hij merkwaardig veel overeenkomst hebben getoond met Charles Brand, hetgeen niet te verwonderen zou zijn geweest, daar hij inderdaad deze jonge man was.

Hoe Brand dan in de vermomming van

groom aanwezig was? Om de eenvoudige reden, dat Raffles, nadat hij het verhaal van zijn vriend over het verkoopen van de plunje van Grandison aan Baxter had aangehoord, tot de overtuiging was gekomen, dat de hoofd-inspecteur het best in zijn hoofd kon halen om de reederijfirma, welke van fraude werd verdacht, een bezoek te brengen, teneinde te trachten te weten te komen of hier geen rechtsvervolgung diende te worden ingesteld.

Brand had, toen Raffles hem dat zei, uitgeroepen: „Maar dat zou nu toch wel heel erg toevallig wezen, Edward!“ waarop deze weer geantwoord had: „Charly, leer van mij, dat het honderd malen, neen duizend malen bewezen is, dat de waarheid vaak vreemder is dan de verdichting. Wanneer je dit in een roman zou lezen zou elke lezer zeggen, dat de schrijver wel een heel klein beetje te veel zijn fantasie had laten werken en ik heb de innige overtuiging, dat er in werkelijkheid veel vreemder en toevalliger dingen gebeuren.“

„Ga jij nu maar eens gauw op post staan in de nabijheid van het kantoor van Spotson en houdt een oogje in het zeil, want ik zou me heel erg vergissen, als de goede hoofdinspecteur niet ernstig gevaar zou loopen, wanneer hij in de vermomming van Grandison bij Spotson kwam, om daar, zonder het zelf te weten, mijn rol voort te zetten.“

„Spotson is op den vermeenden uitvinder Grandison vuur en vlam, dat kan je wel begrijpen en menschen, die er niet voor teruggedeinsd zijn, om een schip met alle opvarenden naar den kelder te sturen om de assurantiesom machtig te worden, nu, die zijn nog wel tot andere dingen ook in staat. Wij hebben den politie-inspecteur, door hem dat pak kleeren te verkoopen, in een gevaarlijke situatie gebracht en wanneer hem wat mocht overkomen, zou ik mij daaraan schuldig achten, laten we dus toezien, dat er niets gebeurt en als er wel wat gebeurt, de noodige maatregelen nemen, om hem te helpen.“

Charles Brand had ingezien, dat tegen deze redeneering niet veel viel in te brengen en had er in toegestemd, als groom vermomd, het huis van de reedersfirma in het oog te houden.

Tot zijn verwondering was de voorspelling van Raffles letterlijk in vervulling gegaan. Baxter was inderdaad in de vermomming van Grandison naar het kantoor van Spotson gegaan.

Intusschen had Baxter aan de deur geklopt, waarop de naam van de firma en het woord KANTOOR geschilderd was.

„Binnen!“ klonk het van de andere zijde der deur.

Toen de welgedane gestalte in de oude kleeren den drempel overschreed, hielden de ijverige pennen der negen klerken als op commando op te krassen en de procuratiehouder

zelf begroette hem met een gelaat waarop vrolijkheid te lezen stond.

Hij stond op en nam den vreemdeling met onderzoekenden blik op. Op zijn gelaat lag grenzenlooze verbazing te lezen.

Was het mogelijk, vergiste hij zich of speelde zijn geheugen hem parten?

Kon deze vierkant gebouwde man met den stierennek een en dezelfde persoon zijn als de magere Mr. Grandison, wien hetzelfde costume precies had gepast?

Zijn oogen bleven met een starende uitdrukking op Baxter rusten.

Dat moest, ondanks alle gelijkenis, een bedrieger zijn, misschien zelfs had hij den goeden, ouden man om het leven gebracht en zich diens bezittingen toegeëigend!

De procuratiehouder besepte, welke verantwoordelijkheid hij droeg en besloot, den aanwezigen chef van te voren in te lichten en hem aan te raden, de politie te laten halen. Hij liet dit echter niet blijken, maar zei:

„Ah, zeer verheugd, Mr. Grandison, u weer te zien! Gij ziet er heden uitstekend uit. Gij wenscht zeker, den chef te spreken?“

Baxter keek den procuratiehouder met open mond aan. Hij was zoo verrast en verbluft, hier in zijn vermomming reeds bekend te zijn en zelfs te worden toegesproken met een hem onbekenden naam, dat hij sprakeloos was en zijn zoo goed ingestudeerde les als groot uitvinder geheel was vergeten.

Bijna had hij uitgeroepen: domkop, ik heet niet Grandison! Ik ben de hoofd-inspecteur van politie Baxter en kom hier om de Matchlesszaak te onderzoeken.

Maar plotseling meende hij het grijnslachende gelaat van Marholm voor zich te zien en zijn spottende woorden te hooren: „Gij zijt verbazend knap in de kunst om u te vermommen. Een prachtige detective, om zoo met de deur in huis te vallen!“

Deze gedachten en nog vele andere schoten in een oogenblik door zijn brein en het was merkwaardig, maar de gedachte aan Marholm gaf hem zijn vastberadenheid terug.

Onwillekeurig wreef hij met de mouw van zijn jas over zijn versleten cylinder en daarbij overlegde hij, dat het toch maar het beste zou zijn, als hij zich den naam, waarmee de procuratiehouder hem toesprak, liet welgevallen, opdat deze hem bij den reeder kon aandienen.

Hij kon zijn masker dan naar eigen goedvinden elk oogenblik laten vallen.

„Ik bied u mijn verontschuldiging aan, Sir!“ zei Baxter toen. „Een uitvinder zooals ik ben, gaan zooveel gedachten door het hoofd en voor een gewichtige bespreking — gij begrijpt mij —!“

„Zeker, zeker! Dat hindert niets, Mr. Grandison, dat hindert niets! Maar mag ik vragen, welke zaak het hier betreft?“

„Zeer zeker, mijnheer! De naam zal u echter niets van mijn buitengewone uitvinding verraden dan dat zij een omwenteling beteekent in de menschelijke beschavingsgeschiedenis.

„Het is mijn zeer belangrijk anti-schipbreuk-systeem, dat ik Mr. Spotson ter exploitatie wilde voorleggen!“

„Anti — — wat? —“ riep de procuratiehouder verbaasd uit en eenige nieuwsgierige klerken keken elkaar grijnslachend of met een veelbeteekenend knipoogje aan.

De procuratiehouder vroeg zich zelf af, of hij misschien te doen had met een waanzinnige en opnieuw kwam de gedachte bij hem op, dat de arme, oude magere heer misschien beroofd en vermoord was.

Hij wist zijn tegenwoordigheid van geest echter te bewaren en besloot zijn patroon deelgenoot te maken van zijn veronderstellingen.

„Een zeer merkwaardige, hoogst interessante uitvinding, die een groote verandering zal brengen in den scheepsbouw, Mr. Grandison?“ zei hij. „Wacht een oogenblik! Ik zal onmiddellijk gaan zien of gij den chef, die het heden zeer druk heeft, kunt spreken!“

„Uitstekend, Sir! Doe dat als 't u belieft! Ik zou dolgaarne een conferentie willen hebben met den heer Spotson!“ antwoordde Baxter.

De procuratiehouder spoedde zich naar het privé-kantoor van zijn chef.

Baxter krabde zich op het hoofd. De zaak had een eigenaardige wending genomen.

Hij overlegde ernstig met zichzelf, wat hij zou doen en zeggen en hoe hij tot het eigenlijke doel van zijn bezoek, het heimelijk uitvoerschen der Matchlesszaak, zou kunnen geraken.

Inderdaad, onder deze omstandigheden was het spelen van zijn rol geen kinderwerk!

Terwijl Baxter aldus stond te filosofeeren had Brand op straat een andere ontmoeting. Hij wist dat aan de andere zijde van het huis drie jongens op post stonden, die hij tegen een belooning van een shilling daar neer had gezet, om eveneens een oogje in het zeil te houden. Hij behoefde dus zijn waakzaamheid niet tot de grootste hoogte op te voeren, maar kon ook eenige aandacht aan zijn omgeving wijden. Hij had al een paar maal naar de rivier gekeken en wendde nu weer eens het oog over de straat aan zijn linkerhand.

Op dit oogenblik zag hij op eenigen afstand een landlooper, die een vuil steenen pijpje rookte.

De kleeding van den man viel hem op en zonder te laten blijken, dat de man hem meer dan gewoon interesseerde, nam hij den bedelaar in lompen met scherpen blik op.

Hij stak een sigaret op en langzaam nader-

komende zag hij nu, dat het de kleeren waren, afkomstig van Peter Dirkson.

Dus was die man vermoedelijk Marholm! En deze veronderstelling werd zekerheid, toen hij op de gestalte van den bedelaar lette.

Hij liet echter niets merken en toen hij den vagebond voorbij liep, wierp hij den bedelaar met de verwaandheid van een grooteluis bediende en een nederbuigend knikje, een geldstuk toe en slenterde met de handen in de broekzakken en de sigaret tusschen de lippen, de straat langs.

Hij sloeg de naaste zijstraat in, die naar het Strand en de Theems leidt en begon nu zoo snel mogelijk te loopen. Hier, bij de hooge stapels planken der reederij en bij de werven, waar juist de romp van een Middellandsche zeeboot en eenige jachten op de helling lagen, lag ook de witgeschilderde motorboot van Spotson voor anker.

Toen hij langs de stapels planken kwam, begon hij langzamer te loopen en wenkte. Eenige oogenblikken later kwamen drie jongens van 12 of 13 jaar uit hun schuilhoeken te voorschijn. Zij zagen er armoedig uit en liepen op bloote voeten.

„Niets! Geen nieuws!“ meldden zij alle drie als uit één mond.

„Wie is de vlugste van jullie?“ vroeg Brand, koos den langste uit en overhandigde hem een blaadje uit zijn zakboekje.

Hierop stond geschreven: „Vos B. in de val, vos M., bijgenaamd V. ervoor. Spoedig nieuws. C.“

Hij beduidde den jongen waar hij naar toe moest. Hij zou in de onmiddellijke nabijheid van de Tower Bridge aan den Theemsoever een landingsplaats vinden met een steiger, waaraan een grijs geschilderde motorboot lag.

Een heer in zeemanskleeding, benevens een groote zware man, die als stuurman zou gekleed zijn, zouden zich in de nabijheid van deze boot ophouden. Aan een van die twee moest hij het briefje overhandigen. Opdat hij zich niet zou vergissen moest hij er op letten, dat de naam van de motorboot was: „Dolfijn“, terwijl de eigenaar van de boot in de zeemanskleeding, lang en slank was en lichtgrijze oogen had.

De jongen knikte ten teken, dat hij begrepen had. Brand had hem, zooals de lezer reeds vermoedde, naar Raffles gezonden, die Brand had gezegd, dat hij nu weldra de verrassing zou zien, die hij voor hem had bewaard. Deze verrassing bestond uit een nieuwe motorboot, die hij met Henderson op een eigen gebouwde werf op Alderney in elkaar had gezet en de „Dolfijn“ had gedoopt. Op de verwonderde vraag van Brand of hij dan niet genoeg had aan zijn motorboot de „Zee-meeuw“ en zijn duikboot de „Bruinvisch“, had Raffles geantwoord, dat deze nieuwe

boot nog iets heel anders was en in zekere mate de twee reeds genoemde vaartuigen nog verre overtrof.

Men begrijpt dus, dat Brand niet weinig nieuwsgierig was en van ongeduld popelde om aan boord te gaan, teneinde dat wonder met eigen oogen te aanschouwen.

Wij zullen nu gaan zien hoe het met hoofdinspecteur Baxter ten kantore van Spotson & Zoon is afgelopen.

Toen de procuratiehouder het privé-kantoor van zijn patroon binnentrad, vond hij daar ook kapitein Underwood, die wederom een conferentie met den reeder had.

De procuratiehouder, die veel te doen had, maakte het kort en viel met de deur in huis.

„De oude heer Grandison is er weer,“ zei hij, „en zou u gaarne willen spreken —!“

Als een bom in de kamer ontploft was, had de uitwerking niet heviger kunnen zijn.

„Wat zeg je? Die vervloekte — oude kerel —“

De kapitein was opgesprongen en stond met woedende blikken en in bokstershouding in de kamer.

De reeder was bleek geworden. Zijn gewoonlijk half gesloten oogen waren wijd geopend, alsof hij de boodschap niet kon gelooven.

„Wat echter het vreemdste is“, vervolgde de procuratiehouder, „heeren, dat is, dat deze Grandison er vandaag heel anders uitziet. De grijsaard, die drie dagen geleden nog broodmager en zwak was —“

„Van zwakheid heb ik niets gemerkt, voor den duivel!“ viel de kapitein hem in de rede.

„De oude man is nu zoo welgedaan, dat hij nauwelijks meer in zijn versleten kleeren kan!“ besloot de procuratiehouder.

„Nonsens, Sir! Gij zijt gek geworden!“ viel de kapitein uit. „Hoe zou hij in drie dagen dik en vet zijn geworden, dat geraamte! Al mest hij zich ook als een os! Wat zeg je van zulk een brutaliteit, Spotson?“

„Ongehoord, kapitein! Maar ik begrijp er niets van! Wij hebben hem er immers uitgegoid! (Hij knipte met de oogen.) Wat zou hij willen?“

„Misschien heeft deze man den ouden man vermoord, zich al diens eigendommen en plannen toegeëigend en bovendien zijn kleeren aangetrokken!“ veronderstelde de procuratiehouder.

„Ach, nonsens!“ snatwde Underwood. „Spotson, die zal mij zeer welkom zijn. Ik zal hem zijn brutaliteit van eergisteren inpeperen. Hij komt als geroepen! Breng hem hierheen! Zeg hem, dat wij het plan van zijn anti-lekinrichting hebben bestudeerd.“

„Hij noemt het nu: anti-schipbreuk-systeem — dus geheel anders!“

„Och, jij landrat!" schold de kapitein. „Dat is immers hetzelfde, ezell!"

„Dus laat hem hier komen!" zei Spotson. „Wij willen nadere bijzonderheden vernemen, en met hem confereeren! Zeg hem, dat kapitein Underwood als deskundige bij mij is. Vertel hem, dat wij van plan zijn, zijn zeer gewichtige uitvinding van hem aan te kooplen!"

„Ik zal hem dadelijk bij u brengen! Maar moeten wij niet de politie —" opperde de procuratiehouder.

„Loop naar de hel met je politie! Als hij maar niet zelf een vermomde politespion is!" bromde de kapitein.

De procuratiehouder verdween door de deur, die naar de kantoren leidde.

„Spotson, gauw! Dat is een detective, zooals ik dadelijk vermoedde. Die moet onschadelijk gemaakt worden! Anders zijn wij verloren!" commandeerde Underwood.

Spotson trok een scheef gezicht. Het scheen, dat hij het niet met den kapitein eens was.

„Is dat beslist noodig?" vroeg hij.

„Gij weet, hoe ongaarne ik hier in Londen geweld gebruik! Kan het niet zonder dat?"

„Graag of niet! Hier is geen seconde te verliezen! Hebt gij touwen? Voor den dag ermee — gereed houden!" commandeerde de zee-man weer.

„En dat hier! Haal ook uw revolver te voorschijn — voor den uitersten nood!"

„Om 's Hemels wil, kapitein! Gij wilt toch niet schieten?" jammerde Spotson.

„Lafaard, die je bent en ezell meteen!" riep kapitein Underwood met gedempte stem en ging met zijn buitengewoon groote en zware revolver bij de deur staan, waardoor de vermeende Grandison zou verschijnen.

Spotson opende een lade en nam er een tros touw en zijn revolver uit.

Hij ging tegenover den kapitein staan, maar bezwoer hem, niet te schieten, doch alleen met zijn revolver te dreigen, opdat alles zonder opzien te verwekken zou afloopen.

Hij nam, evenals de kapitein, zijn revolver omgekeerd in de hand.

De toebereidselen voor de ontvangst waren gereed.

De beide vechtersbazen stonden met opgeheven revolver rechts en links van de deur en de kapitein mompelde:

„Ik zal het hem inpeperen, dien spion! Wraak is zoet!"

Op dit oogenblik hoorden zij de stem van den procuratiehouder:

„De heeren zijn in deze kamer, Mr. Grandison. Wilt u maar binnegaan?"

Bij die woorden was de procuratiehouder weer teruggegaan.

Onmiddellijk daarop werd er geklopt.

„Binnen!" zei de reeder op gedempten

toon, om niet te verraden, dat hij vlak bij de deur stond.

De deur werd geopend.

Maar de brave Baxter had nauwelijks zijn voet over den drempel gezet, of de revolver van den kapitein viel als een hamer op Baxters linkerslaap neer en onmiddellijk daarop sloeg aan den anderen kant de reeder met alle kracht toe.

De versleten cylinder rolde de kamer in en de hoofd-inspecteur van politie zakte bewusteloos in elkaar.

Snel als de bliksem waren de beide revolvers verdwenen. Kapitein Underwood pakte met nijdig gebaar den bewusteloozen „Grandison" bij zijn beenen en trok hem verder de kamer in.

De reeder keek even rond en luisterde een oogenblik, doch toen hij niets verdachts hoorde, sloot hij voorzichtig de deur en grendelde haar.

De kapitein was ondertusschen neergelield, greep brutaalweg in den borstzak van de oude jas en haalde er een welvoorzien portefeuille uit te voorschijn.

Triomfantelijk hield hij den reeder, die juist ook de deur naar de voorkamer afsloot, een visitekaartje onder de oogen:

„Wat zegt ge nu, Spotson?" vroeg hij.

De reeder had er nauwelijks een blik op geworpen, of hij werd vaalbleek en was een flauwte nabij. Hij moest zich aan de tafel vasthouden.

„Hoofd-inspecteur van politie Baxter!" stamelde hij. „Underwood, wij zijn verloren! Als Scotland Yard ons op de hielen zit, zijn wij verloren. Alles zou men ons eerder vergeven, dan dat wij ons aan den eersten beambte van Scotland Yard hebben vergrepen!" jammerde hij. „Ik zie geen uitkomst meer!"

„Loop naar den duivel!" snauwde Underwood. „Je lijkt wel een oud wijf, dat alleen maar jammeren en klagen kan. Heb ik niet dadelijk gezegd, dat het een detective was? Voelde ik niet dadelijk den sterken arm? —

„We zullen niet zoo dom zijn, om Scotland Yard aan den neus te hangen, wat wij hebben gedaan.

„De Theems is diep en de zee dichtbij. Niemand zal vermoeden, wat er met dezen ezell van een inspecteur van politie, die bij ongeluk detective is geworden, is gebeurd. Kom, help mij liever om hem vast te binden en te knevelen, wanneer hij eens eerder mocht bijkomen dan ons lief is".

Dit werkje was door Underwood's geoefende zeemanshand spoedig volbracht. De ongelukkige hoofd-inspecteur van politie lag voor dood op den divan van den reeder uitgestrekt en was niet alleen goed gebonden, doch had nog bovendien een in elkaar gedraaiden, wit-

ten zakdoek van den reeder als knevel in den mond.

Voorloopig echter was hij nog volkomen bewusteloos, want de klap van den robusten kapitein zou zelfs een stier hebben neergeslagen, dus zeer zeker een mensch, al bezat hij een krachtig lichaam zooals Baxter.

„Wat moeten we doen, wat moeten we doen, Underwood?“ riep Spotson, handenwringend. „Is het niet beter, dat we met het verzekeringsgeld over den grooten vijver verdwijnen en daar onder een anderen naam opnieuw beginnen?“

„Hou nu toch eindelijk eens op met dat gelamenteer, oud wijf!“ riep Underwood niet zeer zachtzinnig. „Geef me liever een goede sterke whisky en neem er zelf ook een. Dat zal je zenuwen sterken, laffe kerel!“

Spotson haalde zuchtend een aangebroken flesch uit een buffet en schonk twee wijnglazen vol.

Ze namen beiden een flinken slok.

Daarna onderzocht Underwood de portefeuille van den inspecteur van politie wat nauwkeuriger en vond daarin diens zilveren penning, het legitimatiebewijs van Scotland Yard, dat hij doodkalm in zijn vestzak stopte.

Bovendien nam hij de bankbiljetten ten bedrage van ongeveer drieduizend gulden in verschillende waarden en gaf er 1500 van aan Spotson.

„Ik wil er niets van hebben, Underwood,“ zei deze. „Laat ze er toch in. Dat zou immers roof zijn!“

„Ik wist niet, dat je zoo'n nauwgezet geweten hadt, edele ziel! Doch het helpt u niets. De helft ervan komt je toe. Mee geslagen, mee gestolen! — ik sta er op!“ zei Underwood met een grijns.

De reeder stak zuchtend de biljetten in zijn portefeuille en dronk zijn glas leeg.

„Nu zal ik je eens wat zeggen, Spotson. Ga zitten en luister!“ beval de kapitein.

Spotson nam aarzelend plaats tegenover Underwood en fluisterde:

„Wat zullen we doen? Geef eens raad, Underwood. Help ons uit het moeras, waarin wij ons bevinden“.

„Natuurlijk,“ riep de kapitein nijdig. „Wat zou ik dan anders! Houd je mond toch, Spotson, en bedwing je zenuwen, die ge anders ook niet bezit. Er is nog heelemaal geen reden om te wanhopen. Brutaal, zooals we zijn begonnen, moeten we ook eindigen, anders kunnen we niet op succes rekenen. Het zal gauw vier uur zijn en dan verlaten de arbeiders de werven“.

„Over tien minuten, vier seconden“, bevestigde Spotson, die op zijn chronometer had gekeken. „Hóór, daar gaan juist de klerken. Wacht eens! Ik zal de procuratiehouders ook dadelijk met een opdracht wat vroeger weg-

sturen en ook de dokopzichters, opdat we vrije baan hebben naar de Theems, want er zal wel niets anders overblijven“.

„Allright! Spotson! Nu ken ik je weer!“ knikte de zeeman. „Anders verlangde ik niets. Het „hoe“ bespreken we later.“

Spotson verliet stil de kamer. Kapitein Underwood stak een sigaar op en liep met de armen over elkaar op en neer om zijn misdadige plannen uit te werken.

De armoedige schooier stond intusschen nog altijd met zijn pijpje tegen den hoek van Spotson's huis geleund. Hij begon zich echter langzamerhand te vervelen.

Toen hij ongemerkt op zijn horloge keek, merkwaardig bezit bij zoo'n haveloozen bedelaar, zag hij de klerken uit het huis komen.

Om niet op te vallen, begon hij wat heen en weer te loopen.

Hij verveelde zich verschrikkelijk en werd al tamelijk ongerust bij de gedachte aan Scotland Yard. Hij was zich bewust, hier zonder toestemming te staan, daar Baxter hem op het bureau waande. Men kon hem in hechtenis nemen vanwege de waardevolle acten, aantekeningen, foto's en vingerafdrukken, die daar bewaard werden, en waarvan het verlies niet zou zijn te herstellen; men zou hem ervoor verantwoordelijk stellen, daar hij de plaats had moeten innemen van den hoofd-inspecteur.

Hij haalde de schouders op.

Baxter moest zich dan maar alleen redden.

Na kort beraad liep Marholm snel weg, riep een taxi aan en had spoedig Scotland Yard bereikt.

Een knaap, die reeds langen tijd in de nabijheid van den Vloo had rondgeslungeld, nam direct notitie van zijn aftocht en verdween eveneens snel tusschen de werven, waar Brand reeds op hem wachtte.

„De bedelaar is weg!“ meldde hij vergenoegd. „Die kan zijn beenen goed bewegen!“ fluisterde hij grijnslachend.

„Daar heb je drie shillings!“ zei Brand. „Pas hier op, totdat ik terugkom. Ik zal ginds eens even kijken!“

„Pst!“ waarschuwde het geslepen ventje. „De menschen gaan weg! Het is vier uur.“

Inderdaad passeerden de arbeiders in rijen de schuilplaats van Brand. Het tweetal trok zich nu nog verder terug in de schaduw der houtstapels.

De jongen loerde om den hoek en legde toen den vinger op zijn mond.

„De chef!“ zei hij zacht. „Hij praat met den opzichter.“

Brand beduidde den jongen te blijven staan, want het scheen hem nu tijd zich nader op de hoogte te stellen van Baxter's verblijf.

Hij sloop daarom buiten om het plaatsje en snelde om den hoek direct op het huis af.

Zooals wij weten was hij reeds eenmaal aan het kantoor geweest, namelijk toen Baxter in zijn vermomming van Grandison arriveerde. Hij had het toen doen voorkomen, alsof hij zich vergist had en was met een standje van den reeder en den kapitein, die hem weggestuurd hadden, vertrokken. Het was dus gewaagd spel van hem om er nog eens heen te gaan. Hij wilde echter eens even poolshoogte nemen van den stand van zaken. Baxter was naar binnen gegaan en hij had er hem niet zien uitkomen. Zou Raffles dan toch gelijk hebben en zou Spotson den hoofd-inspecteur trachten onschadelijk te maken?

Hij sloop voorzichtig de trappen op en stond weldra voor de deur.

Hij drukte voorzichtig op den deurknop.

De deur was gesloten of gegrendeld.

Doch hoe zacht het geluid ook was geweest, Underwood had het toch vernomen.

„Is daar iemand?“ vroeg hij op luïden toon.

„Ben jij het, Spotson?“

„Ja, ik ben het!“ antwoordde Brand met groote brutaliteit en ging zóó staan, dat hij een blik in de kamer kon werpen, terwijl hij zich toch met een sprong zou kunnen verwijderen.

Kapitein Underwood kwam vloekend naar de deur toe en ontgrendelde die. Daarop draaide hij ook den kruk om en opende haar.

„Wel voor den donder! Alweer die vervloekte spion van een bediende! Brutale leugenaar! Hoe durf je zeggen dat je Spotson bent. Wacht eens, ik zal je een souvenir geven, mijn jongen, dat je zal heugen!“ riep Underwood, terwijl hij zijn vuist balde.

Maar Brand had al genoeg gezien. Hij had duidelijk de beweginglooze gestalte ontdekt op den divan en deze onmiddellijk aan weלבekende kleeren herkend.

De hoofd-inspecteur van politie lag daar bewusteloos of misschien zelfs dood en was in de macht van deze beide schurken, die niet voor deze nieuwe misdaad terugdeinsden.

Brand had zich tijdig door een behendigen sprong buiten het bereik van den kapitein weten te brengen.

Underwood haalde met een vloek zijn revolver te voorschijn en zou zich niet hebben ontzien om midden in Londen op klaarlichten dag op een mensch te schieten.

Maar Brand was reeds met groote behendigheid verdwenen.

„Vervloekte spion!“ mompelde Underwood en stak met een vuurrood gelaat zijn wapen weer bij zich.

„Het krioelt van detectives!“ riep hij woedend uit. „Ik kom ook tot Spotson's conclusie, dat het het beste is,“ hierbij wees hij naar den nog steeds bewusteloozen Baxter, „om over den grooten vijver te verdwijnen, vooral, omdat het ons niet aan baar geld ontbreekt.“ —

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Raffles redt den hoofd-inspecteur van politie.

Brand was intusschen zoo snel mogelijk naar zijn post teruggekeerd.

De jongen berichtte hem, dat de opzichter was heengegaan en dat de stuurman intus-

schen naar de witte motorboot was gegaan, waarmede hij waarschijnlijk wilde afvaren.

Inderdaad begon de motor op dit oogenblik te snorren.

Brand begreep, dat het doelloos was om hier nog langer te wachten en verzocht den jongen, nog een half uur op deze plek te blijven en op te passen.

Daarop snelde hij zelf naar het ontmoetingspunt bij de Tower Bridge, welke hem door Raffles was opgegeven en was spoedig aangekomen op deze plaats, die niet ver van de werven van Spotson verwijderd was.

Het eerste waar Brand naar keek was naar de bewuste motorboot. Hij had haar onmiddellijk ontdekt en het eerste gevoel, dat hij constateerde was, dat van teleurstelling. Zoo op het oog was deze langgerekte, blauwgrijze motorboot lang zoo mooi en sierlijk niet als de „Zeemeeuw“. Hij onderdrukte echter dat gevoel, omdat hij wel begreep, dat zijn vriend er toch wel iets bijzonders mee zou hebben gedaan, daar hij er anders niet zoo over voldeed zou zijn geweest.

Bij de boot, die aan de kade lag gemeerd, stonden twee heeren in zeemanscostuum, waarvan de een de met goud geborduurde pet van den kapitein of eigenaar droeg.

Brand had hen reeds van verre herkend.

Het waren Raffles en James Henderson, welke laatste de boot waarschijnlijk zou bedienen.

„Edward“, begon Brand na de begroeting te vertellen, „er is geen tijd te verliezen! Ik kan mij vergissen, maar ik geloof, dat wij een misdaad moeten voorkomen!“

Hij meldde nu in korte woorden, wat hij had beleefd en gezien.

Raffles dreigde hem met den vinger en zei: „Nu zie je eens, wat je hebt uitgericht, Charly. Nu zit de arme hoofd-inspecteur leelijk in de val! — Maar in ernst! Je hebt gelijk met je veronderstelling! Zij zullen nu wel weten, wie in mijn Grandison-costuum steekt.“

Uit vrees voor ontdekking zullen zij nu zeker trachten, elk spoor van hun misdaad uit te wisschen. Daartoe biedt hun een vaart in hun motorboot de beste gelegenheid!

Het is eigenlijk grappig, dat ik mijn aartsvijand te hulp kom! Ik doe het echter, omdat ik jou een slecht geweten wil sparen, lieve Charly!“

„Kom, kom Edward,“ zei Brand, „doe je maar niet slechter voor dan je bent. Je kunt het immers niet laten om in te grijpen, als er een misdaad voorkomen moet worden.“

Daar komt bij, dat het hard voor ons zou zijn om den braven hoofd-inspecteur van politie te verliezen, die ons zoo menig vroolijk uur bezorgt, al is het ook tegen zijn zin! Maar haast je, Edward, anders komen wij te laat!“

Raffles wendde zich nu met een vragenden blik tot Henderson, en zei:

„Zouden wij het kunnen wagen, James?“

„Ongetwijfeld, Mylord, voor de motorboot „Dolfijn“ sta ik in.“

„Nu, vooruit dan, jongens, aan boord!“ beval Raffles.

Henderson en Brand gingen vooruit, terwijl Raffles volgde.

„Ga mee naar beneden, Charly!“ zei hij. „Misschien kan je James bij den motor helpen. Ik neem het commando op mij!“

Beiden verdwenen naar beneden, terwijl Raffles boven bleef op de plaats, die bestemd was voor den stuurman. Van hieruit kon hij de geheele boot, die door een ovale overkapping was afgesloten, overzien.

Wanneer Brand niet naar beneden gegaan was, had hij onmiddellijk iets bijzonders aan de motorboot ontdekt en zou hij zeker niet gerust hebben vóór hij te weten was gekomen, waar die overkapping, die de boot dat eigenaardige voorkomen gaf, voor diende. En indien Raffles zijn vriend, zooals hij wel meer deed, om diens nieuwsgierigheid op de proef te stellen, ontwijkende antwoorden had gegeven, zou Brand zelf op onderzoek zijn uitgetogen en weldra bemerkt hebben, dat de overkapping in twee voegen terzijde van de boot verdween. Waarschijnlijk zou hij hieraan en aan den eigenaardigen vorm dier overkapping gemerkt hebben, dat dit een nieuw onderdeel was, dat nog ergens anders voor moest dienen, ofschoon het onwaarschijnlijk was, dat hij uit zich zelf zou hebben ontdekt, welk doel daarmee beoogd werd.

Wij zullen spoedig zien waartoe het diende en daardoor gelegenheid hebben de genialiteit te bewonderen van Raffles, die dat alles met behulp van zijn chauffeur Henderson en een uitgezochte collectie werktuigen en machines, doch overigens zonder verdere hulp, in elkaar had gezet.

De motor begon te werken, doch bijna geruischloos, daar het een electromotor was.

Zonder dat eenige beweging werd bespeurd, gleed het trotsche vaartuig snel voorwaarts.

Raffles hield zijn scherpen prismakijker voor de oogen.

Over de door de ondergaande zon donkerblauw en lila gekleurde Theems, wier verre oevers waren bezaaid met huizen, villa's, dokken en scheepshellingen, naderde op grooten afstand een klein, wit motorbootje, waarop zich twee mannen schenen te bevinden.

Raffles stuurde het motorjacht zóó, dat hij volgens voorschrift het bootje rechts moest voorbijvaren, om het later te kunnen volgen, wanneer hij het vaartuigje als dat der reeders zou hebben herkend.

Op dit oogenblik echter herkende Raffles reeds door zijn scherpen kijker, duidelijk de gezichten der hem zoo welbekende schurken Spotson en Underwood.

Hij begon op dit oogenblik van opgewondenheid te beven, iets, wat hem niet dikwijls

overkwam en zijn oogen werden onnatuurlijk groot.

Hij zag, hoe de misdadigers zich bukten en daarna een menschelijke gestalte, stijf als een doode, ophieven. Door zijn kijker kon hij zelfs de touwen onderscheiden, waarmee de ongelukkige gebonden was.

Plotseling — een forsche zwaai — de geknevelde gestalte vloog over boord en was in de golven der rivier verdwenen.

Nu echter geschiedde iets onverwachts!

Raffles floot luid door de spreekbuis en drukte een hevel, die zich vlak bij hem bevond, naar beneden.

Het platform, waarop hij stond, daalde en tegelijkertijd werd de geheele boot door de overkapping hermetisch afgesloten.

Op hetzelfde oogenblik snelde hij naar een eenigszins verhoogd punt op het voorschip, waar hij door verschillende lenzen een uitstekend uitzicht naar alle kanten had.

Wat was er gebeurd?

De boot voer onder water.

Dat was nu het nieuwe systeem, waar Raffles over gesproken had. De boot, die slechts weinig in uiterlijk met een gewone motorboot verschilde, was door een kunstig systeem zoodanig ingericht, dat op een bevel van den stuurman naar de machinekamer, daar een machine in werking kon worden gesteld, die in de eerste plaats de stalen schotten, welke in de voegen terzijde van de boot verdwenen, kon omhoog doen rollen, tot zij zich als een stalen pantser boven het dek vereenigden en de boot hermetisch afsloten.

Tegelijkertijd werden de pompen in werking gezet, welke de ballasttanks vol water pompten, zoodat de boot door zijn zwaarte onmiddellijk beneden de oppervlakte zonk en op bijna dezelfde snelheid, nu als duikboot, zijn reis kon voortzetten.

Hierdoor had deze boot een belangrijk voordeel boven de beide andere vaartuigen van Raffles. De „Zeemeeuw“ toch was alléén motorboot en de „Bruinvisch“ alléén duikboot, maar de „Dolfijn“ was beiden in één vereenigd.

Daarbij was de snelheid, waarmede gedoken kon worden, nog aanzienlijk opgevoerd en grensde aan het fabelachtige.

Raffles had de leiding van het vaartuig op zich genomen en daar het zijn eerste zelfstandige vaart was, waren zijn spanning en opgewondenheid niet gering.

Hij had eerst door de spreekbuis bevolen: „Vierde snelheid!“ waarna de boot als een pijl onder water vooruit was geschoten. Nu gaf hij het bevel: „tweede snelheid en stoppen!“

Daarop draaide hij langzaam den hevel om, om weer op te duiken.

Binnen eenige seconden bevond de prachtige boot zich weer aan de oppervlakte.

„Terug naar de kade! Allright!“ riep Raffles en snelde naar zijn standplaats op het achterdek terug.

Hier drukte hij op een knopje. De overdekking schoof uiteen en tegelijkertijd kwam, als een lift, de vloer weer naar boven.

Een blik vol zegepraal schoot uit de oogen van den kapitein.

Dwars op het voordek lag de beweginglooze gestalte van den geknevelden hoofd-inspecteur van politie, die door de snelle manoeuvre van de boot, welke Raffles juist, toen zij zich onder het zinkende lichaam bevond, had laten opduiken, van een zekeren dood in de golven op het laatste oogenblik was gered.

Raffles boog zich zoover hij kon voorover en trok met beide handen het lichaam naar zich toe, totdat dit vlak bij hem lag.

Intusschen had de motorboot haar oude aanlegplaats aan de kade weer bereikt en Raffles beval door de spreekbuis:

„Achteruit. Langzaam vooruit. Stop!“

Hij wierp den schipper, die uit het bootwachtershuisje kwam het touw toe, dat door den man aan den aanlegpaal werd vastgemaakt.

Brand en Henderson kwamen nu naar boven.

Brand was nog vol geestdrift over den tocht onder water, den eerste, dien hij op de nieuwe boot had meegemaakt.

Maar toch was er een zacht verwijt te lezen in den blik, dien hij zijn vriend toewierp.

Hij dacht namelijk niet anders dan dat Raffles tevergeefs had gevaren en dat de beide misdadigers met hun slachtoffer niet te vinden waren geweest.

Plotseling echter struikelde hij bijna over het lichaam van den bewusteloozen hoofd-inspecteur van politie, die in het druipnatte Grandisoncostuum niet te herkennen was.

„Mijn Hemel, Edward,“ riep hij uit, „jij kunt alles! Maar leeft hij? Is hij niet verdronken?“

„Prachtig, Mylord! Ik begrijp, hoe gij het hebt gedaan, uit uw commando's heb ik het opgemaakt!“

Bij die woorden nam Henderson zijn pet vol eerbied af.

„God weet dan ook, dat ik al mijn krachten heb ingespannen,“ zei Raffles eenvoudig. „En nu, jongens, aangepakt! O wee, de arme hoofd-inspecteur heeft een zakdoek in den mond. Dat is bedenkelijk! Eruit dat ding!“

Raffles verwijderde voorzichtig de geïmproviseerde prop en toen Raffles zijn oor op Baxter's borst legde, hoorde hij het hart zwak, maar toch merkbaar kloppen.

„Die zakdoek zal misschien hebben belet, dat hij al te veel water naar binnen kreeg“, meende Henderson. „Misschien ook heeft het koele water verfrisschend gewerkt“.

Intusschen hadden met behulp van den schipper, Brand en Henderson den druipnaten Baxter opgenomen en in het bootenhuisje neergelegd.

Op eenigen afstand van hen stond een bedelaar in lompen gekleed, die elk hunner bewegingen met verbazing en vol belangstelling volgde.

„Zullen wij hem op het hoofd zetten en pogingen doen om de levensgeesten weer op te wekken?“ vroeg Brand.

„Onnoodig!“ luidde het antwoord. „Het gaat hem, de omstandigheden in aanmerking genomen, voortreffelijk! Hij zal spoedig weer tot bewustzijn komen“.

„Beckers, giet hem een beetje whisky in den mond, dat zal helpen! Wij hebben hem zoeven uit de Theems opgevischt!“ zei Raffles tot den schipper uit het bootwachtershuisje.

Hij wierp dezen een geldstuk toe.

„Weet jij, wie het is?“

De schipper had met een bedankje het geldstuk in den zak en zijn pruim in den anderen mondhoek geschoven.

„Ik heb er geen flauw vermoeden van, mylord!“ zei hij.

Raffles legde zijn vinger op den mond en fluisterde:

„Onmiddellijk herkend, ondanks vermomming. Hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard!“

Beckers zette groote oogen op.

„Dat had ik nooit gedacht! Weet u dat zeker?“

„Het is, zoals ik zei, maar nu, goodbye. Wij moeten van avond nog varen. Gentlemen, aan boord!“

Beckers maakte het touw los van den paal en wierp het Brand toe.

Geruischloos verwijderde het prachtige vaarttuig zich steeds sneller en sneller en stuurde Theems afwaarts.

De bedelaar op de kade keek de boot na zonder te vermoeden, wat eigenlijk de voor naamste bijzonderheid der boot was.

Daarop begaf hij zich snel naar het bootenhuisje en wijdde al zijn zorgen aan zijn chef, die daar binnen op een harde, houten rustbank lag en die juist weer bij begon te komen.

De groote ontdekking, welke hij had gedaan, dit wist Marholm wel, zou het beste middel zijn om Baxter spoedig de doorgestane ellende te doen vergeten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De geheimen van den bodem der zee.

De motorboot Dolfijn doorkliefde intusschen geruischloos de donkergroene golven van de steeds breeder wordende Theems, aan wier oevers langzamerhand, nu de avond viel, aan weerskanten lichten opdoken, die hun schijnsel over het water wierpen.

Raffles stond aan het stuur en keek naar een zeekaart, waarop het vaarwater nauwkeurig was aangegeven.

Intusschen bevond Brand zich bij Henderson in de machinekamer, waar honderden voorwerpen en tallooze toestellen langs de cirkelronde wanden zijn bewondering opwekten.

Henderson, die door zijn arbeid met Raffles alles wist schepte behagen in de weetgierigheid en geestdrift van Brand en beloofde

hem, dat hij hem les zou geven in deze technische wetenschap en hem op de hoogte zou brengen van het besturen dezer boot.

Het was intusschen volkomen donker geworden.

Steeds verder weken de lichten der Theems-oevers van elkaar, Eastend en Sheerness kwamen in zicht met hun vuurtorens en reeds beschreef de Dolfijn, die nu de golven der Noordzee doorkliefde, een halven cirkel om de Oostelijke klippen van Zuid-Engeland en zette onder Raffles' bekwame hand koers naar het Kanaal.

Brand was intusschen naar den Grooten Onbekende gegaan en vroeg:

„Waarheen gaat de vaart?“

Raffles glimlachte fijntjes.

„Je zult spoedig genoeg te zien krijgen, Charly, om je weetgierigheid te stillen. Tot zoolang moet je echter geduld hebben. En nu naar beneden!”

Raffles liet zijn zoeklicht schijnen om zich te oriënteren.

Toen Brand naar beneden was gegaan, floot Raffles in de spreekbuis en drukte de handel vóór hem neer. Weer daalde het platvorm, waarop hij stond, als een lift en boven hem sloot zich als een koepel van stalen platen de opening in het ovale bovendek.

Diepe stilte heerschte aan boord van de duikboot, die onmiddellijk, nadat Raffles had gefloten, was ondergedoken en met afnemen-de snelheid nog dieper onder het wateroppervlak zonk.

Nu waren alle geluiden, die men tot nu toe gedurende de vaart aan de oppervlakte van den zeespiegel had vernomen, gedempt en zelfs het zachte en bestendige snorren van den electrischen motor was niet in staat om de stilte te verstoren.

Door een ventiel, dat op mechanische wijze werd geopend, toen de boot onderdook, stroomde genoeg van de in stalen flesschen gecomprimeerde lucht naar buiten om te zorgen, dat er in de boot een voldoende hoeveelheid lucht voorhanden bleef.

Bovendien zorgden talrijke, aan de wanden aangebrachte ozoniseer-apparaten er voor, dat de gebruikte lucht weer in zuivere zuurstof werd omgezet.

Af en toe gaf Raffles een kort bevel om dieper te gaan, waarop men dan telkens de tanden der in elkaar grijpende raderen hoorde knarsen.

Na ruim zeven uur varen riep Raffles een commando in de spreekbuis.

Men vernam het zachte rinkelen van een ketting en met een ruk bleef de boot stilliggen, terwijl tegelijkertijd het snorren van den motor ophield.

Met groote, schitterende oogen over al deze nieuwe dingen had Brand gedurende de vaart terneer gezeten, stom van verbazing en toch zoo gelukkig als een kind, dat een blik mag slaan in een nieuwe, ongekende wereld.

Nu kwam Raffles naar hem toe.

„Kom met mij mee naar voren, Charly”, zei hij, „je zult nu iets wonderlijks te zien krijgen.”

Daarop draaide hij aan een rad en plaatste een sterk zoeklicht op den bodem van de boot.

Brand keek verbaasd en zwijgend naar deze maatregelen.

Raffles echter knielde op den bodem neer en keek onder zich.

Brand slaakte zijns ondanks een luiden gil!

Dat was de zee, de bodem der zee!

„Wij zijn verloren, Edward!” riep hij uit. „De bodem splijt vaneen, het zeewater stroomt

naar binnen! O, kijk — dat — daar liggen lijken op den bodem der zee!”

„Och, dwaze jongen!” zei Raffles lachend. „Als het zeewater naar binnen stroomde, dan zou je den bodem der zee met al zijn verschrikkingen en wonderen niet meer kunnen zien!

„Het is de doorzichtige bodem van de boot, die anders door stalen platen is afgesloten; een onbreekbare glazen wand, waardoor je kijkt.

„Het is mijn vinding, en het gelukte ons pas na verscheiden proeven om dit zoo te maken. Voor verschillende doeleinden heb ik deze inrichting samengesteld.”

Raffles keek met onderzoekenden blik naar beneden en begaf zich weer naar het voorste gedeelte van de boot, die eveneens van electrische zoeklichten was voorzien.

Hij gaf nu door de spreekbuis een bevel en de motor begon zacht te snorren.

„Stop! Anker!” riep Raffles en onmiddellijk daarop rinkelde de ankerketting en de Dolfijn lag vast op den zeebodem.

„Kom eens hierheen, Charly!” riep Raffles.

Brand haastte zich naar zijn vriend, maar deinsde even van ontzetting een paar pas achteruit.

„Groote God! Wat is dat daar vlak voor ons?! Ach — ik zie — ik zie het —!”

„Dat is de gespleten romp van de „Matchless,” die hier tegen de rotsen liep en versplinterd werd!”

Inderdaad verhief zich vóór hen, als een zwarte en hooge massa, door midden gesneden door de scherpe rotswanden, de romp van het gestrande schip.

Reeds was het bezet door schelpdieren en zeekwallen en vreemdsoortige visschen, slangachtige amphibiëen en dikke roggen, plomp van vorm, zwommen en krioelden er omheen en verdwenen door de versplinterde planken en gebroken patrijspooten der hutten naar binnen.

Maar reeds knielde Raffles opnieuw op den bodem neer, waar het zoeklicht alles in het rond daghelder bescheen.

En wat daar werd onthuld, wat anders diep onder de oppervlakte der zee voor mensche-lijke blikken verborgen bleef, was ontzettend. Raffles' hart klopte onstuimig van haat tegen de beide schurken, die uit vuile hebzucht niet voor een dergelijke onmenselijke daad waren teruggedeinsd.

Opgezwollen lijken, aangevreten door het ongedierte der zee, klaagden met verglaasde oogen de beide misdadigers aan. Vele hunner, hielden nog hun eigendommen in koffers en tasschen in de verteerde hand, terwijl balen en kisten, zooals zij uit den verbrijzelden scheepsromp waren gevallen, op den bodem der zee verstrooid lagen.

„Ha! Eindelijk!" riep Raffles vol inwendige ontroering. „Het bewijs! Het bewijs!"

Bijna ademloos riep hij door de spreekbuis:

„Drie meter voorwaarts! Zes meter bakboord!"

De ankerketting ratelde. De motor smorde een oogeblik, daarop begon de boot zich te bewegen.

Het anker was voor de tweede maal uitgeworpen.

Opnieuw begaf Raffles zich naar den doorzichtigen bodem en terwijl hij scherp naar beneden keek, draaide hij met de rechterhand een wiel rond, dat zich in den rechterwand van den boot bevond.

„O, wat is dat?" riep Brand verschrikt uit. „Kijk eens! Daar beneden wordt een der kisten als door twee vangarmen opgenomen! Is dat een zeemonster?"

„Stel je gerust, Charly! Dat zijn de vangarmen van ons grijptoestel! Wij zullen meteen naar boven gaan!" antwoordde zijn vriend.

Inderdaad gaf Raffles nu het bevel om het anker te lichten en weer naar de wateroppervlakte te stijgen.

Duidelijk hoorde men de raderen in elkaar grijpen en nadat Raffles op den daartoe bestemde knop had gedrukt, schoof geruischloos een stalen plaat over het doorzichtige gedeelte.

Nu vernam men ook weer het zachte gesnor van den motor en had het gevoel alsof de onderzeesche boot van ligging veranderde.

Binnen eenige minuten was het vaartuig aan de oppervlakte der zee gekomen en het dek werd weer door Raffles geopend.

Door een toestel, dat voorzien was van een net, eveneens een uitvinding van Lord Lister, werd de kist uit de vangarmen van het grijpparaat genomen en in het ruim gebracht.

Het bewijs van de misdaad was nu voorhanden.

Op het deksel der kist stond, eenigszins verbleekt door het verblijf in het zeewater, maar toch nog duidelijk leesbaar: „Lyonsche zijde"; en daaronder: „Matchless No. 85".

Snel had Raffles met behulp van Brand het deksel verwijderd en nadat de embalage was verwijderd, die uit een soort waterdicht taf bestond, kwam de waardelooze inhoud voor den dag: paklijnen, inplaats van kostbare zijde!

Brand sloot het deksel weer en dacht, dat nu het doel der reis was bereikt.

Maar Raffles ging nogmaals duiken en het gelukte hem nog een tweede kist van dezelfde soort, gemerkt no. 70 en tegelijkertijd een platten koffer te grijpen, zooals die door de matrozen worden gebruikt.

De kist vertoonde denzelfden inhoud en de koffer, eveneens van het merk „Matchless" voorzien en die met behulp van Raffles' steeksleutels werd geopend, bevatte, behalve de geringe eigendommen van den ongelukkigen matroos, ook de doorweekte en nauwelijks leesbare brieven en scheepspapieren van den verongelukte.

Nadat dit alles eveneens in veiligheid was gebracht, begaf het vaartuig zich weer op weg langs de zuidkust van Engeland en had nog voor het aanbreken van den dag Sheerness bereikt.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Lord Lister als amateur-detective.

Reeds gedurende den tocht had Raffles zijn plannen vastgesteld.

In een der bewuste zijdekisten der oneerlijke reeders had hij een brief gelegd, waarop in reuzenletters stond vermeld:

„Monsters zijdewaren der firma Spotson and Sons, verzekerd voor 50,00 pond. Een be-

wijsstuk van den bodem der zee voor Scotland Yard!"

Het was vroeg in den morgen, toen zij landden.

Om geen tijd te verliezen, liet Raffles de motorboot onder toezicht van Henderson achter, nadat men haar tusschen grootere sche-

pen, die daar voor anker lagen, zoodanig had gemeerd, dat zij vanaf de Theems niet gemakkelijk was te herkennen.

Brand had op bevel van zijn vriend al twee automobielen besteld. In de eene, een vrachtauto, liet Raffles de kisten zonder merk en den matrozenkoffer brengen, terwijl de andere auto de tweede kist met de aantekening voor Scotland Yard opnam.

In de eerste nam Raffles zelf, in de tweede Brand plaats, die zijn kist tot dichtbij Scotland Yard zou brengen en vandaar door een aparten kruier zou laten bezorgen, zonder zichzelf aan gevaar bloot te stellen.

Raffles reed ondertusschen met de beide andere stukken van overtuiging naar de verzekeringsmaatschappij, die kapitein Underwood hem in een gesprek met zijn medeplichtige, zonder aan een mede-hoorder te denken, had verraden.

Weldra kwamen zij bij het kantoor der firma Mopkins and Chawl aan.

Toen Raffles, die zich door middel van een zijner fantasie-visitekaartjes als „Thomas Murphy, particulier detective“, had laten aandienen, aan de heeren zijn twijfel had kenbaar gemaakt, of bij den ondergang van de Matchless alles wel eerlijk was toegegaan, antwoordden deze bevestigend, doch haalden tevens de schouders op.

„Onze agenten,“ zeiden zij, „hebben te Marseille alles gecontroleerd en in orde bevonden, en thans is eenig bewijs zeer zeker onmogelijk!“

„Die meening ben ik niet toegedaan!“ antwoordde Raffles lachend. „Mijn voorstel beoogt uw voordeel. Wanneer ik u geen bewijs breng, behoeft ge geen cent te betalen. Doch wanneer ik u een zoodanig bewijs lever, dat gij beslag op uw verzekeringsbedrag kunt leggen (naar ik meen: 50,000 pond sterling), maak ik aanspraak op een vijfde van het bedrag, d. i. dus 10,000 pond, als honorarium! Gaat ge daarmee accoord?“

De firmanten wisselden een hoopvollen blik, en zoowel Mr. Mopkins als Mr. Chawl spraken hun goedkeuring uit.

Tegelijkertijd werd op verzoek van Raffles een soort contract in duplo opgemaakt en door de contractanten van weerszijden ondertekend.

Toen Raffles dit contract in zijn zak had, zei hij:

„Met uw verlof, heeren!“

Hierna liep hij naar het raam, opende het en keek naar buiten. Hij klapte driemaal hard in de handen. Daarop sloot hij het raam weer.

„Wat zoudt ge wel zeggen,“ vroeg hij, „als ik het overtuigend bewijs in handen had, dat de heeren Spotson en kapitein Underwood, die op één kaart spelen, uit winstbejag de

Matchless op de klippen hebben laten loopen?“

„Dat is haast niet aan te nemen, Mr. Murphy!“ riepen de beide eigenaren der verzekering-maatschappij als uit één mond. „De verzekering dekt immers ternauwernood de waarde der kostbare Lyonsche zijde!“

„Ge zult spoedig een monster der kostbare zijde uit Lyon te zien krijgen!“ antwoordde Raffles met een ironisch glimlachje.

Hij liep naar de deur en opende deze, want hij had in de gang voetstappen gehoord.

De chauffeur, die zelf den koffer droeg, stond er voor met twee kruiters.

Op een wenk van Raffles kwam het drietal naar binnen en zette de voorwerpen neer voor de verbaasde oogen der firmanten.

Raffles verzocht den chauffeur beneden op hem te wachten en gaf den kruiters een fooi. Daarna ging de deur dicht achter het drietal.

Men kan zich nauwelijks de verontwaardiging der heeren voorstellen over het snoode bedrog en over de onmenselijke wreedheid, waarmee de beide schurken zooveel menschenlevens hadden opgeofferd aan hun hebzucht.

Letters, nummers, grootte der kisten, alles klopte met die van de „Matchless“. De brutaliteit, deze kisten met zeildoek en pakklinnen te vullen, deed de heeren verstomd staan.

Ten slotte werd men nog van de geloofwaardigheid van den zoogenaamden Mr. Murphy overtuigd door den bescheiden platten koffer van den matroos. Daarin toch bevond zich een boekje, waarin de nauwgezette kerel dag voor dag tot het oogenblik van het vergaan korte aantekeningen had gemaakt.

Het scheelde niet veel, of de heeren Mopkins en Chawl hadden den pseudo-detective als hun redder omhelsd. Want na uitbetaling van deze groote som, die gelukkig nog alleen maar ter beschikking van de firma Spotson and Sons gesteld, doch door de bank der firma nog niet uitbetaald was, zou de maatschappij groote moeite hebben gehad om zich boven water te houden.

Op raad van Raffles liet de firma, in afwachting van eene gerechtelijke beslissing, hierop beslag leggen.

Tegelijkertijd evenwel gaf zij opdracht aan de Bank van Engeland om het bedrag van 10,000 pond sterling voor den heer Murphy op het tegoed van Lord William Aberdeen over te schrijven.

Ook belde de firma dadelijk Scotland Yard op, om mede te deelen, dat de heeren Spotson en Underwood ter wille van het verzekeringsbedrag het stoomschip Matchless hadden laten stranden, en dat zij werden verdacht te willen vluchten.

De heeren Mopkins en Chawl voelden zich gelukkig en drukten „Mr. Murphy“ telkens weer onder dankbetuigingen de hand.

Toen de auto op Raffles verlangen Scotland Yard was voorbijgesuisd, daar hij gaarne de uitwerking wilde zien van zijne zending zijde en het telefoongesprek, liet hij op eenigen afstand stoppen en bleef, schijnbaar in gesprek met den chauffeur, bij den motor staan.

In werkelijkheid echter keek hij naar de beide ingangen door de binnenplaats en aan den voorgevel.

Hij had nog geen tien minuten gewacht, of hij zag vier dienst-automobielen met tal van manschappen der geheime recherche uit de poort van het plein komen.

Buiten gekomen, verdeelden de beambten zich in twee groepen, om het huis der firma Spotson te bezetten.

„All right!“ fluisterde Raffles glimlachend. „Dat zaakje loopt prachtig!“

Vervolgens begaf hij zich zoo spoedig mogelijk naar Sheerness, waar Brand reeds vooruit was heen gegaan en waar hij wist, dat hij Henderson zou vinden wachten met de „Dolfijn“.

Inderdaad trof hij hen daar en na het vertellen van zijn wederwaardigheden namen zij weer plaats op de snelle motorboot en de Dolfijn nam haar koers naar Londen.

De avond brak aan en aan de beide Theemsoevers flikkerden reeds hier en daar lichten, toen het snelle vaartuig het bootenhuisje van Beckers naderde.

Op dit oogenblik kwam hun een stoombootje van de havenpolitie tegemoet, zooals de vlag op den achterstevan aanduidde en, toen Raffles naar rechts wilde uitwijken, werd hem dit belet door een motorboot, die eveneens de politievlag voerde.

Raffles glimlachte en floot door zijn tanden.

„Wij zijn toch vlugger!“ mompelde hij.

Een bevel door de spreekbuis en de prachtige motorboot gehoorzaamde aan het roer en was, voordat de beide politievaartuigen waren genaderd, met een handige zwenking van koers veranderd.

Maar tot zijn verbazing zag Raffles, dat hij zich ook hier tegenover een sterk bemande politieboot bevond en, om den kring te sluiten en elk ontkomen onmogelijk te maken, kwamen zoowel van den rechter als van den linkeroever nog twee roeibootten met tot aan de tanden gewapende politieagenten opdagen.

Plotseling hoorde hij van de stoomboot vóór hem een bekende stem:

„Geef u over, John Raffles, alias Lord Lister! Gij zijt naar alle kanten ingesloten, elke tegenstand is nutteloos. Gij ontsnapt mij niet meer! Ik ben het, hoofd-inspecteur Baxter! Geef u over en dwing ons niet, van onze wapens gebruik te maken!“

Daarop sprak Baxter tot zijn manschappen:

„Niet schieten! Wij moeten hem levend hebben!“

En hij commandeerde:

„Gereed houden om te enteren!“

Raffles glimlachte spottend.

„Mijn brave Baxter,“ mompelde hij, „nu heb ik u die mooie zaak van de Matchless in handen gegeven. Toen gij in de Theems laagte, heb ik u eruit gevischt en u het leven gered. En tot dank wilt gij mij arresteeren en zoo mogelijk in de gevangenis werpen! Eigenlijk zijt gij toch een ondankbare kerel! Maar ga uw gang en pak mij.“

„Voorwaarts, mannen maakt er een einde aan!“ riep Baxter. „In naam der wet, John Raffles, gij zijt — —!“

„Adieu, mijn brave, dankbare Baxter!“ klonk het nu over het water.

Terwijl hij deze woorden sprak, had Raffles den handel neergedrukt. Een kreet van verbazing weerklonk uit de monden der politiemannen, want plotseling dook de boot diep onder water en Raffles liet haar zóó diep duiken, dat zij onder de boot waarop Baxter zich bevond, doorschoot en in snelle vaart onder water zulk een afstand aflegde, dat vervolging onmogelijk was geworden.

„De motorboot is gezonken! Raffles heeft zelfmoord gepleegd!“ riep de hoofd-inspecteur teleurgesteld uit.

„Zal ik u eens wat zeggen, inspecteur?“ zei de havenmeester, die naast Baxter stond: „— — dat was een duikboot — —!“

„Vertel toch geen nonsens, kapitein!“ stooft Baxter op. „Alsof de duikbooten zoo maar voor het grijpen waren! Daaraan behoeven we niet te denken!“

Marholm echter schaterlachte om deze nieuwe grap van Raffles en om de teleurstelling van zijn chef en barstte opnieuw in een onbedaarlijke lachbui uit, toen Baxter eenige uren later in Scotland Yard een telegram ontving van den volgenden inhoud:

„Waarde hoofd-inspecteur Baxter!“

„Het spijt mij voor u, te moeten melden, dat ik niet, zooals gij misschien denkt, verdrongen ben. Ik heb mij zelf gered, in tegenstelling met u, die zich alleen niet redden kon, zoodat ik u een handje moest helpen. Vraag het maar aan Marholm, als ge me soms niet gelooft.“

„Maar één ding moet ik u zeggen en wel, dat het mij tegenvalt, dat ge zoo weinig dankbaarheid toont en mij dadelijk maar wilt arresteeren.“

„Na hetgeen ge gezien hebt, zult ge echter, hoop ik, begrijpen, dat het in de toekomst zeker niet gemakkelijker zal gaan.

„Intusschen kunt ge u troosten met de gedachte aan de zaak Matchless, die ge, hoop ik, tot een goed einde zult hebben gebracht.

Gegroet

JOHN RAFFLES.”

Baxter was buiten zich zelf van woede en hij gaf Marholm zelfs een oorvijs, toen deze zich niet kon bedwingen en in een luid gelach uitbarstte.

In den trein tusschen Sheerness en Londen, las Raffles echter dat de schipbreuk van de Matchless gewroken was.

In deze zaak tenminste had Baxter succes gehad.

Kapitein Underwood was in een wanhopig gevecht doodgeschoten, de reeder, de schurk Spotson, wachtte zijn veroordeeling af in de gevangenis.

De volgende aflevering (Nr. 568) zal bevatten:

DE MILLIOENEN-ERFENIS.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885